

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

BAĞDAT KAPANI

•Geleceği
İşçi Sınıfı
Belirler

•Ortadoğu'da
Devrimci
Mücadele

•Ortalama
Sol'un
Dinci-Gerici
Aşkı Depreşti

EMPERYALİZMİ BOĞUYOR

•Devrim
Hücrelere
Sığmayacak

•Ölüm
Orucu
Sürüyor...

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30. yılında yine 1 Mayıs Alanına
Taksim e Devrime

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi 3. Yıl Etkinliğini Gerçekleştirdi

AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ

AÇILIŞ ETKİNLİĞİ

Fabrikalarda biz

Tarlalarda biziz

Biziz hayattı yaratan

Dil farkı bilmeyiz

Din farkı bilmeyiz

Sanki doğduk bir anadan

Bugüne vurmak, yarını kırmak

ve tüm sınıfları ortadan kaldırmak için

Merhaba

MÜZİK DİNLETİSİ

GRUP DENİZE EZGİ

Tarih: 26 Kasım Pazar Saat: 13:00

**AYIŞIĞI
EKİN
SANAT
MERKEZİ**

ADRES: Tepebağ Mah. Cemal Gürsel Cad.

Ali Hikmet İşhanı Kat: 4 D: 401

(İnönü Parkı Karşısı)

Seyhan / Adana

Tel: 0 322 363 70 62

GELECEĞİ İŞÇİ SINIFI BELİRLER

Oportünist ve reformist hareket, eskiden beri, işçi sınıfının sınıf mücadelesindeki devrimci rolüne ve gücüne karşı güvensizlik, kuşkuyla yaklaşmıştır. Buna karşılık burjuvaziye tam bir güven duymuştur. İşçi sınıfına güvensizlik, burjuvaziye güven, propagandalarının özünü budur. Oysa ki, insanlığı kapitalizmden, bu baskı ve sömürü sisteminden kurtaracak güç yalnızca işçi sınıfıdır, onun devrimci konumudur. İşçi sınıfının devrimci rolü yalnızca teoride geçerli değildir; kapitalizme karşı sınıf mücadelesinde, kapitalizmi yıkmaya sırasında ve sosyalizmin kuruluş sürecinde pratik olarak ortaya konmuştur.

Burjuva toplumun üzerinde yükseldiği ekonomik sistem, emek-sermaye çelişkisi eksenine dayanır. Emek-sermaye çelişkisi eksenine dayanan burjuva toplum sınıflı bir toplumdur. Bu toplumda motor rolü oynayan proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesidir. Bu toplumsal gerçeklikte, tarihin gidişi üzerinde belirleyici etkide bulunanlar, kapitalizmin iki temel sınıfı olan burjuvazi ya da işçi sınıfıdır. Burjuvazinin tarihte oynadığı rol artık gelişmenin önünde ayak bağı olmaktadır. Bu rol üretici güçleri çürütür; çürüme toplumsal ilişkilerin tüm alanını egemenliği altına alır. Yeni bir temelde tarihin sürekliliğini sağlayacak güç, yalnızca işçi sınıfıdır. Burjuvazi çöküşe, işçi sınıfı kurtuluşa götürür.

Bu noktada eski toplumsal düzeni yıkacak olan işçi sınıfının toplumsal devrimi gündeme gelir. Eski tarihi dönem sona erer ve yeni bir tarih başlar. Marks'tan bu yana komünist hareket daima bunu söylemiştir. İşçi sınıfına sınıf savaşımları dışında bir yol önermek, ücretli kölelik sisteminin devam etmesini istemektir. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerine dayalı bir sistemde, çelişkilerin çözümünün sınıf savaşımları dışında başka bir yolu yoktur. Toplum uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıklar temelinde dayanırsa, bunun kaçınılmaz yansıması iki sınıf arasında bir sınıf savaşımlarıdır. İşçi sınıfı kendi koşullarını değiştirmek için mücadele ederken, toplumsal koşulları değiştirmeden kendi koşullarını değiştirmeyeceğinin bilinciyle hareket eder. Bu gerçeği teori yoluyla öğrense de, sonunda bu yönde bir bilinç kitlesel bir nitelik kazanmıştır. İşçi sınıfı toplumsal koşulları değiştirmek için mücadeleyi esas olarak tüm toplumsal ilişkilerin

üzerinde yükseldiği ekonomik temele yönelmek gerektiğini bilir. Eski ekonomik-toplumsal sistem, işçi sınıfının sınıf savaşımları olmaksızın -hem de sürekli bir savaşım- yıkılamaz. İşçi sınıfı, sınıf savaşımlarıyla iktidara gelir; egemenliğini sınıf savaşımlarıyla devam ettirebilir; ve sınıfların kendisini sınıf savaşımları yoluyla ortadan kaldırır.

İşçilerin sınıf savaşımları, 19. yüzyıldan itibaren olduğu gibi, örgütlü ve ne istediğini bilen ve isteklerini açık olarak ileri süremese de, kapitalizmin ortaya çıkışından beri devam ediyor. Sınıf mücadelesi gerçek anlamda bir sınıf mücadelesi niteliğini ancak, işçi sınıfı kendi koşullarının bilincine vardığı ve bunun maddi koşulları olduğu zaman kazanmış oldu. Sınıf mücadelesi böyle bir aşamaya girer girmez, savaşım şiddetli bir savaşım biçimini aldı. Bu aşama işçi sınıfının kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf olduğu yüksek bir gelişme aşamasıdır. Burjuva egemenlik ilk defa ciddi biçimde 19. yüzyılın ortalarından itibaren tehdit altına girdi. O tarihten itibaren, işçi sınıfının sınıf savaşımları yalnızca güncel sorunların çözümüne yönelmekle kalmayıp, burjuva egemenliğine yöneldi. Toplum ise, iki karşıt sınıftan ya birinin ya da diğerinin, ya bir kutupta, ya da karşı kutupta yerini aldı. Sınıf savaşımları şiddetlendiğinde bütün toplumsal ilişkiler, olayların tüm seyri bunun etkisine girer.

İşçi sınıfı, yaşam koşullarını iyileştirmek, ücretlerini yükseltmek için kapitalistlere karşı çok sert sınıf savaşımlarından geçmek zorunda kalmıştır. Kapitalist düzende, ücretler daima düşme eğilimi gösterdiğinden ve yaşam koşulları sürekli kötüleştiğinden, buna karşı mücadele de devamlı olmuştur. Kapitalizmde işçiler günlük mücadeleden hiçbir zaman vazgeçemezler. Kapitalizme karşı günlük mücadelelerden geçmeden, işçi sınıfı burjuva düzeni yıkacak yeteneği kazanamaz. Eğer işçi sınıfı burjuvaziyi alt edecek düzeye gelmişse, bundan önce uzun soluklu sınıf savaşımının günlük mücadelelerinden geçtiği içindir. İşçi kitleleri kapitalist düzene karşı mücadelede güçlerini bir araya getirir, canlılığını korur ve savaşım yeteneğini pekiştirir. Sınıf mücadelesi belli bir tarihsel gelişme aşamasından geçerek, iktidar mücadelesine dayanır, yoksa işçi sınıfı kendini bir anda iktidar mücadelesinde bulmaz. Ancak, günlük mücadelelerinin sonuçları abartılmamalı ve olduğundan farklı bir şekilde yansıtılmamalı. İşçi sınıfının sonal amacı sınıfları kaldırmaktır. Bu hedeften uzaklaştığında sapmaya uğrar. Bu anlamda günlük mücadele verirken daima sonal amacını gözetmelidir. Günlük kazanımlar uğruna temel hedeflerden vazgeçmemelidir. Hedefine ise, iktidar yoluyla varabilir.

Burjuvazinin çöküş halinde bir sınıf olmasına karşılık, işçi sınıfı ise yükselen bir sınıftır, devrimci bir sınıftır. Tarihte üstlendiği devrimci rolü nedeniyle ve sınıfsal konumuyla insanlığın geleceğini belirleyen bir sınıftır. İşçi sınıfı, toplumun geleceğini kendi iktidarı yoluyla biçimlendirebilir. İşçi sınıfı kendi egemenliğine dayanarak, üretim araçlarının özel mülkiyetini, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dönüştürüp emeği

yeniden örgütler. Özgürce bir araya gelmiş bireylerle yeni bir yaşam, ortaklaşacı yaşamı örgütler. Sınıfları kaldırır. Sınıfları ancak proletaryanın devrimci diktatörlüğüne dayanarak ortadan kaldırabilir. Sınıfların kaldırılmasına kadar verilecek olan devrimci dönüşüm süreci iktidarın ele geçirilmesiyle başlar. O nedenle iktidar mücadelesi, sınıf mücadelesinin en sert ve en yüksek biçimidir. İktidar kapılarında her iki sınıf için, işçi sınıfı ve burjuvazi için kendi gelecekleri belirlenir. Yine o nedenle, burjuvazi, işçi sınıfının iktidarı olabilecek noktaya gelmesi için, önceden elinden gelen her şeyi yapar, tüm gücünü seferber eder. İşçi sınıfı işe kapitalist düzeni yıkmak, burjuva egemenliği devirmek için mücadele verir; iktidarı ele geçirmeye yönelir ve devrim yoluyla iktidara gelir.

İşçi sınıfıyla burjuvazinin karşı karşıya gelişi küresel düzeydedir. Emek-sermaye çelişkisi evrenseldir. İki sınıf arasındaki savaşın dünya genelinde olması bu eksene bağlı olarak kaçınılmazdır. Uluslararası burjuvazi kendi arasında sıkı bir dayanışma içindedir ve iyi örgütlenmiştir. Aralarındaki rekabeti, sürtüşmelere hatta çatışmalara rağmen işçi sınıfı söz konusu oldu mu, aralarındaki tüm ayrılıkları bir kenara bırakıp, ortak hareket eder. Çünkü işçi sınıfına karşı ortak hareket etmekte ortak çıkarları vardır. Özellikle günümüzde, yani kapitalizmin sıçramalı çöküş sürecinde, dünya proletaryasının bir yerdeki devrimci zaferi, zincirleme bir etkiyle tüm yerküreye yayılabilir. Uluslararası burjuvazi bu gelişmede, bir dünya devrimi tehditi görüyor. Bunu önlemek için de, küresel saldırıya geçti. Küresel iç savaş biçimini alan bu saldırı, her gün yeni alanlara doğru geliyor. Dünya proletaryasının buna yanıtı küresel proleter iç savaş oldu. Burjuva iç savaş, toplumun dağılmasını ve çürümelerini getirirken, proleter iç savaş ise, toplumun yeni ve daha yüksek bir temelde yeni bir birliğini gerçekleştirecektir. İnsanın geleceğini proletarya belirler.

Proletaryanın dünya çapındaki sınıfsal dayanışması, proletarya enternasyonalizmi, proletaryanın kurtuluşunda etkin bir araçtır. Kurtuluşunun koşuludur. Proletarya enternasyonalizmi, insanlığı geleceğinin tayin edilmesinde tartışmasız bir öneme sahiptir. İşçi sınıfının uluslar arası dayanışması ilk 19. yüzyılda görülür. Paris Komünü sırasında çok güçlü olmasa da, böyle bir dayanışma var. Uluslararası proletaryanın etkin ve aktif desteği Ekim Devrimi'nde gerçekleşir. Eğer Avrupa

proletaryasının desteği olmasaydı, Sovyet proletaryası bir-kaç gün bile ayakta kalamazdı. Onlar, sosyalizmin bu büyük örneğini yaşaması, bu deneyimin Paris Komünü gibi sonuçlanmaması için buldukları her yerde ayaklandılar. Bu ayaklanmalardan çekinen Avrupa burjuvazisi Sovyetlerin üzerine daha fazla gidemedi. Sovyetler, bu durumdan yararlanıp biraz nefes aldı ve sosyalizmin inşasına daha uygun koşullarda girişti. İspanya iç savaşında uluslar arası gönüllü tugayların İspanya halkının yanında çarpışmalara katılması, halkların üzerinde derin bir iz bıraktı. Vietnam halkıyla dayanışma eylemleri, her yerde burjuvaziye karşı bir başarıya dönüştü. Vietnam halkı proletaryanın ve halkların desteğiyle kazandı. 2000'lere doğru ve 2000 yılının başlarında ise dünya proletaryasının dayanışması ve mücadelesi yüzyılımızı sosyal ayaklanmalar ve sosyal devrimler yüzyılına çeviriyor. Proletarya enternasyonalizmi, en yüksek biçimini ve örgütlenmesini Enternasyonal'de gerçekleştirdi. Bugün proletarya enternasyonalizmi Enternasyonal tipi bir örgütlenme olarak olmasa da, yaygın ve sürekli eylem halinde ilerliyor. Bu mücadele kendi en yetkin biçimine kavuşacaktır. Her ülkedeki devrim dünya proletaryasının desteğini her zaman yanında bulacaktır.

Koşulları olduğu halde iktidarı almak istemeyen devrimci güçler, insanlığın geleceğinin burjuvazi tarafından tayin edilmesini kabul etmiş olurlar. Latin Amerika'da şu anda iktidara yürümekten vazgeçen ve uzlaşma yolunu seçenler, kitleleri burjuva egemenliğine terk ettiler. Bu süreçte kitlelere götürülen küçük-burjuva muhalefet görüşü oldu. "Muhalefette kalmak, iktidarda olmaktan iyidir" diyen muhalefetçi görüş, nesnel duruma, kitlelerin devrimci kabarışına aykırı düştü. Devrimi yaratan nedenler ortadan kalkmadığı için, halk kitleleri devrimi gerçekleştirmek için sürekli eylem içinde oldular. Devrimci örgütler, reformist küçük-burjuva muhalif konuma düşerken, halklar ise devrimci biçimde mücadele verdi. Halkların mücadelesi daha önce düşünüldüğü gibi olmasa da, çeşitli biçimlerde sonuca doğru gidiyor. İşçi sınıfının, halk kitlelerinin mücadelesi hangi biçimi alırsa alsın, bunun temeli devrimci olacaktır. Emekçi halk ancak devrimle kurtulabilir. Özel mülkiyetin, toplumsal mülkiyete dönüşme olanakları Yeni Evre'de daha bir artmıştır. Bu devrimci dönüşümü gerçekleştirecek güç, işçi sınıfıdır.

C.DAĞLI

İşçi sınıfıyla burjuvazinin karşı karşıya gelişi küresel düzeydedir. Emek-sermaye çelişkisi evrenseldir. İki sınıf arasındaki savaşın dünya genelinde olması bu eksene bağlı olarak kaçınılmazdır. Uluslararası burjuvazi kendi arasında sıkı bir dayanışma içindedir ve iyi örgütlenmiştir. Aralarındaki rekabeti, sürtüşmelere hatta çatışmalara rağmen işçi sınıfı söz konusu oldu mu, aralarındaki tüm ayrılıkları bir kenara bırakıp, ortak hareket eder. Çünkü işçi sınıfına karşı ortak hareket etmekte ortak çıkarları vardır. Özellikle günümüzde, yani kapitalizmin sıçramalı çöküş sürecinde, dünya proletaryasının bir yerdeki devrimci zaferi, zincirleme bir etkiyle tüm yerküreye yayılabilir. Uluslararası burjuvazi bu gelişmede, bir dünya devrimi tehditi görüyor.

ORTADOĞU'DA DEVİRİMCİ MÜCADELE

Ülkelerin ya da bir dizi ülkenin bulunduğu bölgelerin durumu ele alınırken kendi başlarına değil, dünya ile karşılıklı ilişkileri, bağlantıları, etkileşimleri ve birlikte toplumsal evrimleşmeleri içinde ele alınmalı, bütünsel olarak gözlemlenmelidir. Bu anlamda, tıpkı doğa gibi toplumsal olaylar da durağan halde değil, hareket içinde geçiş ve değişim halinde, bir durumdan başka bir duruma dönüşüm seyri içindedir ve bu şekilde incelenmeyi gerektirirler. Kapitalist uluslar kendi başına değil, diğerleriyle belli bir ilişki ve bunun temelinde belli bir ekonomik toplumsal sistem içinde yaşadıklarından ancak karşılıklı ilişkileri içinde ele alınabilirler. Ortadoğu ülkelerinin durumunu ve sınıf mücadelesini irdelerken bu anlayıştan hareket edeceğiz.

Ortadoğu'daki ülkeler emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkileri içindeler. Yeni sömürgeciliğin özü ekonomik bağımlılıktır. Yani emperyalizm, bu grup ülkelerin biçimsel bağımsızlığına dokunmaksızın, onları mali vb. yolla kendine bağımlı kılabilir ve sömürebilir. Bu da emperyalizmin genel karakteri olan sermaye ihracına denk düşer. Emperyalizm sömürgecilikten kurtulmuş ülkeleri sermaye ihracı yoluyla, yani ekonomik ilhak yoluyla sömürür. Durumunu ele aldığımız Ortadoğu ülkelerinin ekonomik ilhakı, yeni sömürgecilik ilişkilerinin ilk başlarındaki gibi değildir ve bu şekilde de kalmaz. Ekonomik bağımlılık süreci içinde derinleşti ve derinleşme eğilimi gösterdi. Emperyalizm bu süreci hızlandırmak için tüm çabalarını yoğunlaştırdı. Kapitalizmin genel krizi ve emperyalist güçler arasındaki rekabet de Ortadoğu'daki ülkelerin ekonomik ilhakını sonuna kadar vardırma sürecini hızlandırıyor. Ama bu bir süreçtir ve süreç derinleşerek devam ediyor.

Ortadoğu'nun bir özelliği, emperyalistlerin kendi aralarındaki rekabetin önemli bir alanı olmasıdır. Bunda esas etken emperyalist ülkelerin sanayicileri için stratejik önemdeki petrolün büyük oranda burada bulunmasıdır. Ortadoğu'nun petrol tekeline eline geçiren emperyalist ülke, buna dayanarak diğer emperyalist ülkelerin gelişmelerini engellediği gibi, onlar üzerinde egemenlik kurabiliyor. ABD yıllardır bunu yapıyor. ABD'nin politikası, diğer emperyalist ülkelerin gelişmelerini engellemek ve böylece onlar üzerindeki egemenliğini sürdürmektir. Dünya egemenliğini korumak için savaş dahil her yola başvuracağını, başlattığı 3. Dünya Savaşıyla gösterdi. ABD'nin giderek sarsılan dünya egemenliği, belli ekonomik ve tarihi koşulların sonucudur. Bu koşullar değişir değişmez bugünkü konumunu koruyamayacağı açıktır. Bu nedenle varo-

lan durumunu korumak için tüm ekonomik, politik ve askeri gücünü etkin olarak kullanıyor. Ortadoğu, emperyalistler arası bu şiddetli güç savaşının alanı haline gelirken, kendisi de bu güç savaşından şiddetle etkileniyor.

Ortadoğu'da emperyalizmin sömürü biçimi yeni sömürgeciliktir. Irak'ın emperyalistlerce askeri işgali sömürünün biçimini değiştirmez. İşgal nedeniyle yeni sömürgecilik ilişkilerinden eski sömürgecilik ilişkilerine (klasik sömürgecilik) gidiz olmaz. Askeri işgal nedeniyle

bu böyle bir görünüm ortaya çıksa da, işgalin amacı sömürgeleştirme değil, ekonomik ilhakı derinleştirmek, ülkenin ekonomik kaynaklarını dolaysız olarak denetlemektir. Yeni sömürgecilik ilişkisi içindeki Irak'ın üretim biçimi ile emperyalist ülkelerin üretim biçimi arasında üretim biçimi anlamıyla bir fark yoktur. Bu tarihsel gelişme nedeniyle aralarında üretim biçimi farkının olduğu yani emperyalist ülke ileri bir üretim biçimi aşamasındayken sömürge ülkenin daha geri bir üretim biçimi aşamasında olduğu eski sömürgecilik ilişkisine gidiz olmaz. Yeni sömürgecilik ilişkisi de eski haliyle emperyalizmin ulaştığı güç düzeyine cevap vermediği için emperyalist güçler bağımlı ülkelerle ilişkilerini yeniden biçimlendiriyorlar. Bu, ekonomik ilhakın gelişimiyle ilgili yeni bir durumdur.

Tarihsel gelişme Ortadoğu'da çok farklı ilişki ve çelişkinin iç içe geçmesini getirmiştir. Bir taraftan burjuva egemenlik, bir taraftan emperyalist işgal, öte yandan Filistin'in işgali ilişkilerde de belli bir karmaşıklıkla beraberinde getiriyor. Bölgede saf bir ilişki biçimini aramak boşuna, çünkü böyle "saf" bir ilişki yoktur. Ancak tüm bu toplumsal ilişki biçimini bir bütünlük içinde görürsek doğru bir çözümleme yapabiliriz. Maddi yaşamdaki tüm bu ilişki ve çelişkiler kendisini sınıflar arasındaki ilişkiler biçimine yansıtıyor. O halde sınıflar arasındaki ve politik plandaki ilişkiler öznel değil, nesnel temele dayanıyor. Toplumsal evrimin nesnel gelişimi sınıf ilişkilerine ve sınıf mücadelesine nasıl yaklaşacağımız konusunda bize yön verir. Bu nesnel temel, farklı politik düzlemlerde hareket eden politik güçlerin durumunu da açıklar.

Ortadoğu'da farklı ideolojik-politik ve sınıfsal zeminlerde örgütlenen komünist hareket ve ulusal kurtuluş hareketleri bu toplumsal nesnel temele dayanır. Dünyanın başka hiçbir bölgesinde Ortadoğu'da olduğu kadar komünist hareket ve ulusal kurtuluş hareketleri bu denli belirgin olarak yan yana olmamıştır. Bölgede bu ayrım çok açık olarak yapılır. Latin Amerika'da ise yalnızca komünist hareket ve sol devrimci hareket ayrımı vardır. Ortadoğu'da komünist partileri, ulusal kurtuluş örgütleri ayrımının asıl etkeni Filistin hareketidir. Filistin'in kurtuluşu için mücadele eden örgütler daha çok ulusal kurtuluş örgütleridir. Bazıları Marksizm-Leninizmden güçlü olarak etkilense de ulusal kurtuluş hareketleri kategorisinde yer alırlar. Fakat ulusal kurtuluşla emekçi sınıfın sınıfsal kurtuluşu iç içe geçtiğinde, komünist partileriyle ulusal kurtuluş hareketleri birlikte hareket edebiliyor. Komünist partisi ulusal kurtuluş yani "özgürlük" mücadelesine önderlik edebilir. Vietnam'da

olduğu gibi mücadelenin her aşaması İşçi Partisi'nin önderliğinde gelişebilir. Ortadoğu'da farklı olarak gerek tarihi nedenlerle, gerekse de başka nedenlerle komünist partiler dışında devrimci kurtuluş hareketleri ortaya çıkmışsa, halkın özgürlüğe kavuşması için ulusal kurtuluş hareketleriyle ittifaka gidilebilir. Bu durumda bile işçi sınıfı partileri, ulusal hareketin içinde erimemeli, bağımsız çizgisini korumalı, hareketin kendi önderliğinde gelişmesi için mücadele etmelidir. Ulusal kurtuluşu kendi genel amaçları için kullananlara karşı kesin tutum almalıdır. Komünist partileri gericiğe karşı kesin bir tutum almadan hedefine ulaşamaz.

Ortadoğu'da komünist partileriyle ulusal kurtuluş örgütleri ilişkisinin diğer bir yönü, komünist güçlerin düzen içi muhalefet durumuna düşmeleri; kurtuluş örgütlerinin devrimci konumda olmalarıdır. Bu yüzden komünistlerin diğerleri üzerindeki etkisi ideolojik planda kalırken, kurtuluş hareketlerinin, komünistler dahil genel olarak halk hareketleri üzerinde devrimci etkileri vardır. Halk kitlelerinin mücadelesi açısından belirleyici olan da bu devrimci yöndür. O nedenle halkın üzerinde politik bir etkiye, politik bir otoriteye sahip olanlar kurtuluş hareketleridir. Komünist hareketler içerisinde devrimci konumda olanlar buldukları yerlerde zaten belirli bir etkiye sahipler. Emekçi kitleler onların önderliğinde harekete geçer. Genel olarak komünist hareketle kurtuluş hareketlerinin ortak hareketini ve birliğini sağlayan, devrimci kurtuluş örgütleri ve devrimci konumdaki komünist partileridir. Komünist partileri genel olarak ikili bir ittifak politikası izliyor: bir yandan "kendini" burjuva güçleriyle, diğer yandan devrimci kurtuluş örgütleriyle. Bunun yanında kurtuluş hareketlerinin de bölgedeki egemen güçlerle ilişkileri ve ittifakları oluyor. Bu ilişki kurtuluş hareketinin doğasında var. Ulusal kurtuluş hareketi ne denli mücadelecisi olsa da, bir kurtuluş hareketi olarak kendi içinde ve dışında burjuva güçlerle belirli ilişkide bulunur. Kurtuluş hareketlerinin emperyalizmle bile uzlaşmaya girmelerinin nedeni, kendi konumlarıyla açıklanabilir. Hedefleri en üst sınır olarak ulusal bağımsızlıktır. O nedenle emperyalizm, onları yeniden egemenliği altına almak için (yeni sömürgecilik yöntemleriyle) "bağımsızlık"larını tanıyabilir. Toplumsal mücadelenin gelişimi nedeniyle ulusal sınıfsal kurtuluş mücadelesine önderlik edecek olan proletaryadır ve proletaryanın devrimci hareketleridir. Ortadoğu'da bu öncülük görevi yerine getirilmediği için ulusal kurtuluş hareketlerinin kitleler üzerinde belirli bir etkisi var. Tarihsel durum ve nesnel toplumsal koşullar, proletaryanın ve onun politik hareketlerinin özgürlük mücadelesine ve genel olarak demokrasi ve sosyalizm mücadelesine öncülük etmesini zorunlu kılıyor. Bunun önkoşulu, işçi sınıfının politik hareketinin, tüm burjuva güçlerden bağımsız hareket etmesi, proletaryanın bağımsız devrimci sınıf çizgisini izlemesidir.

Sömürgecilik sistemi dağılmca, ulusal kurtuluş hareketleri

de genel olarak varlık nedenini yitirdi. Sömürgecilik sisteminin dağılmasıyla ortaya çıkan "kurtulmuş" ülkeler burjuva önderlikleri nedeniyle emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkisine dahil oldular. Emperyalizmin sermaye ihracı sonucu bu ülkelerde kapitalist ilişkiler gelişti ve süreç içinde kapitalist üretimin egemenliğine girdiler. Bağımlı kapitalist ülkeler biçimsel olarak bağımsız olduklarından, buralarda emperyalizme karşı mücadele, işbirlikçi

sermayeye karşı mücadeleyle birlikte gelişir. "Bağımsızlık" hedefi başlı başına bir strateji olmaktan çıkmıştır; mücadele demokrasi ve sosyalizm mücadelesidir. Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi genel olarak yeni sömürgecilik ilişkileriyle emperyalizme bağlanan tüm ülkeler için geçerlidir. Ancak emperyalizmin askeri işgaline uğrayan yerlerde politik özgürlük mücadelesi bir süre öne çıkabilir. Fakat bu mücadele sömürgecilik dönemindeki hedeften belli farklılıklar içerir. Çünkü klasik sömürgecilik artık gerilerde kalmıştır. Ekonomik olarak bağımlı kapitalist ülkelerde, bu nedenle "bağımsızlık"çı mücadele klasik bağımsızlık mücadelesinin bir karikatürü olabilir. Çünkü bu mücadele tarihsel olarak sona ermiştir. Bağımlı kapitalist ülkelerde demokrasi ve sosyalizm mücadelesi kendi içinde emperyalizmin egemenliğine son vermeyi de içerir. Ortadoğu'nun işgal altındaki ülkeleri dışında mücadele böyle bir çizgi izleyecektir. Bu anlamda Latin Amerika'daki devrimci mücadele çizgisiyle hiçbir farkı yoktur. Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi ekonomik ilhakın sonuna dek vardırılmasının hedeflendiği Ortadoğu'da bundan sonra daha açık olarak emekçi kitlelerin bilincine çıkacaktır.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesine, yani demokrasiyi ele geçirme ve sosyalizmi inşa etme hareketine sınıfsal konumu gereği ancak proletarya önderlik edebilir. Sosyalizmi kurmak ve sınıfları ortadan kaldırmak devrimci bir sınıf olarak proletaryanın amacıdır. Ortadoğu'da, proletaryanın evrensel ortak amacına varmasının maddi koşulları vardır. Ancak bir ülkede olduğu gibi Ortadoğu ülkelerinde de, proletaryanın ortak evrensel amacına kendi somut devrim yolundan geçilerek varılacaktır. Orada, bizde de olduğu gibi Demokratik Halk Devrimi yoluyla sosyalizme varılacaktır. Başka bir anlatımla Demokratik Halk İktidarlarının gerçekleştireceği Halk Demokrasisi ile sosyalizme geçilecektir. İşgalin olduğu ülkelerde özgürlük de proletaryanın mücadelesiyle gelecektir. Burjuva güçlerin işbirlikçiliği, emperyalizmle uzlaşması açığa çıkmıştır. Burjuva güçler Ortadoğu'nun hangi tarihi ve yerel motifini kullanırsa kullansınlar, esas olan onların politikalarının burjuva içeriğidir. Burjuvazi hiçbir şekilde halklara özgürlük getirmeyecektir. Olsa olsa halkların özgürlük mücadelesine dayanarak kendi gerici egemenliğini kuracaktır. Ortadoğu'da demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, işgalin olduğu yerlerde özgürlük mücadelesi, proletaryanın önderliğinde zafere ulaşacaktır. □

FİLİSTİN SİYONİZME MEZAR OLACAK

İsrail siyonizmi, Filistin'de katliamını sürdürüyor. Son haftalarda siyonizmin artan saldırılarını protesto etmek için 11 Kasım günü, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nin çağrısıyla bir eylem yapıldı. Saat 12.00'de Galatasaray Lisesi önünde Mücadele Birliği, EHP, ESP, Partizan, SGD, Halk Kültür Merkezleri ve Kaldıraç, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği ile bir araya gelerek bir basın açıklaması yapmak üzere Taksim Meydanı'na yürüdü. "Filistin Siyonizme Mezar Olacak" pankartı, Filistin bayrakları ve Filistin'de yaşanan katliamın resimleri ile birlikte Mücadele Birliği temsilcisinin çağrısıyla toplandı eylemciler. Mücadele Birliği temsilcisi, siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik yaptığı katliamları ve Filistin halkının kahramanca direnişini anlattı ve Filistinlilere destek olmak için halkı eyleme çağırdı.

"Filistin Siyonizme Mezar Olacak", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Savra Savra Hatta Nasr" sloganları ile Taksim meydanına yürünen eylemciler, çok kısa sürede İstiklal Caddesi'nde bulunan insanların ilgi odağı oldu.

Taksim Meydanı'na gelindiğinde Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Başkanı Fusun Bandır, basın açıklamasını okudu. "Ortadoğu'da bir ülke adı Filistin" diye başladığı konuşmasında "Filistin denilince aklımıza işgal, sürgün, katliam, mülteci kampları geliyor:

Filistin denilince aklımıza taş generaller, on yıllardır süren Filistin halkının var olma ve özgürlük mücadelesi geliyor:

ABD emperyalizminin Ortadoğu'da ki bekeği köpeği İsrail siyonizminin, Lübnan'da yaptığı katliamlar hala belleklerimizde tazeliğini korurken 8 Kasım 2006'da Beyt Hanun'da katliamlarına yenilerini ekledi. Haziran ayında Beyt Lahiya plajında piknik yapan 8 Filistinli üzerine füze yağdıran Siyonistler, son olarak da dört binayı füzelerle yerle bir ederken onlarca sivil insanı katletti. Son bir hafta içinde Siyonistler tarafından katledilen 83 Filistinli'den 7'si çocuk 36'sı ise kadın. (...) Bu vahşetin karşısında ise İsrail siyonizmi sadece orantısız güç kul-

lanmakla eleştiriliyor. İşgalci Siyonistler ise Filistinlilere topraklarını terk edip başka ülkelere gitmeleri karşılığında 100 bin dolar rüşvet teklif ediyor.

1948 yılından bugüne kadar binlerce insanı feda ederek özgürlüğünü ve topraklarını savunan Filistin halkı kadını, çocukları gençleri ve erkekleriyle Ortadoğu'da direnen ve savaşan halkların öncüsü olmayı sürdürüyorlar. (...)

ABD-AB emperyalizminin, İsrail siyonizminin ve işbirlikçilerinin Ortadoğu halklarına karşı bu saldırgan, katledici ve imha siyasetlerine karşı Ortadoğu halklarının direnişlerine sahip çıktığımızı ve onun bir parçası olduğumuzu duyuruyor ve siyonist İsrail'in Filistin halkına uyguladığı katliamları derhal durdurmasını istiyoruz. İsrail siyonizmi halkların katili olarak yargılanmalı ve tüm dünya halkları tarafından bir kez daha lanetlenmelidir" dedi.

Okunan basın açıklamasının ardından gene sloganlar eşliğinde İsrail bayrağı yakıldı. Ve katledilen Filistinli çocukların resimleri yere sıralanıp üzerlerine karanfiller bırakıldı.

Eylemin sonlandırılmasının ve eylemcilerin dağılmasının ardından, Mücadele Birliği Platformu, Filistin bayrağı şeklinde kuşlamalar yaparak "Filistin Devrimle Özgürleşecek", "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm"

sloganları ile bildiri dağıtmaya başladı. Taksim Meydanı'ndan Galatasaray'a kadar sloganlarla bildiri dağıtılırken, çevik kuvvet polisleri Mis Sokak hizasına gelince barikat kurdu. Ancak bu durumda çıkacak çatışmayı göze alamayan çevik kuvvet, böyle bir durumda iyice teşhir olacağını ve tepki toplayacağını görerek yolu açtı. Eylem, sloganlarla ve bildiri dağıtımıyla sürdü.

**SAVRA SAVRA HATTA NASR!
FİLİSTİN DEVRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!**

ORTALAMA SOLUN DİNCİ-GERİCİ AŞKI DEPREŞTİ

Emperyalist savaş giderek yayılırken, koşullar bir devrimin kaçınılmazlığını bütün yönleriyle açığa çıkarırken “Sol”un İslamcılara karşı olan tek taraflı aşkı giderek depreşiyor. Aşkının peşinden koşan “Sol” ağzı burnu kırılca da yeminli anti-komünistlerden ölüm tehditleri alsa da adeta bu yola başkoymuş gibi... En son CNN’nin bir programında muhabirin “Geçmişten günümüze ne değişti de “Sol” ile İslamcı örgütler arasında bir ittifak kurulmaya başlandı.” Sorusu üzerine “Sol”, bütün gerçekleri görmezden gelerek, büyük bir utanmazlıkla “İslamcılar değişti” cevabını verdi. Akli biraz çalışan için bu yanıtın hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Hafızayı tazelemek açısından geriye doğru kısa bir yolculuk yapalım. Çok iyi bilinmektedir ki, emperyalizm Ortadoğu’da devrimleri bastırmak, emekçi sınıfların kendiliğinden de olsa devrimci bilincini bulandırmak Sovyetler Birliği’ni kuşatmaya almak için bir Yeşil Kuşak yaratmıştır. Bu kuşağı, bizzat emperyalist ülkelerle işbirlikçi devletler korumuş, beslemiş ve silahlandırmıştır. Mesela bir dönem Ortadoğu’da öne çıkan Müslüman Kardeşler Örgütü... Örgüt 1920’lerde Mısır’da kuruluyor örgütün lideri el-Banna’nın yazdığı “manifesto”da “Allah maksadımız, Peygamber liderimiz, Kuran a-nayasamız, Cihat yolumuz, Allah’ın davası yolunda ölmek en yüce ülkümüzdür.” denilirken, hedef tahtasına koydukları Mısırlı ilericiler ve komünistler. Müslüman Kardeşlerin bu “manifestosu” ve hedefi diğer dinci-gerici örgütler açısından da birebir aynı kalarak bugüne gelmiştir. Müslüman Kardeşlerin en büyük destekçileri Mısır’ı uzun yıllar işgal altında tutan İngilizler ve Mısır Kraliyeti oluyor. Mısır’daki bütün ilericiler hareketleri baltalamak için Müslüman Kardeşler daima görev hazır bulunuyor. Hatta kimi ayaklanmaların içinde Kralın da isteği ile yer alarak hedef şaşırtmak için çabalyorlar.

Müslüman Kardeşler’den biraz önce 1906 yılında Hindistan’da kurulan Müslümanlar Birliği örgütü görevini “Hindistan’daki Müslümanlar arasında Britanya İmparatorluğu’na sadakat duygusunu güçlendirmek” olarak koyuyor. Örgütün uzun yıllar Hindistan’daki farklı dinsel inançlardan insanlara ve ilericiler, devrimcilere karşı hareketi ise Haçlı Seferlerini aratmayacak nitelikte olmuştur. Müslüman Kardeşler bu kadar açık etmeseler de emperyalistlerle yakın temas içinde Ortadoğu’nun diğer ülkelerinde de faaliyette bulunmuşlardır. Ama halklara onlar için mücadele ediyorlarmış gibi görünmüşlerdir. Hamas-Hizbullah gibi örgütlerin ilk temelini atan, kurulmasına öncülük eden, işte bu İngilizlerin desteklediği Müslüman Kardeşler’dir.

Lübnan ve Filistin’de Hamas-Hizbullah gibi örgütlerin güçlenmesi için emperyalist güçler ve Ortadoğu’daki işbirlikçileri bir yandan maddi destekte bulundular bir yandan da devrimci örgütlere baskı yaparken dinci örgütlerin işlerini serbest bıraktılar. Hizbullah ya da Hamas onlar için tehlike değildi, halkların güçlü mücadelelerinden dolayı, kısa sürelerle, arada bir sözlerinden çıkan ama hemen sermaye sınıfına karşı görev ve sorumluluklarını hatırlayan, sımanmış çocuklarıydı. Asıl tehlike yoksulluktan kurtulmayı ve özgürlüğünü isteyen Arap halkları idi. Arap halklarla devrimci örgütlerin birlikteliği tehlike idi ve onlar için bu hala böyledir.

ABD’nin bir eyaleti olarak bilinen Suudi Arabistan kraliyetinin yakın ismi Usame Bin Ladin’i ise bizzat ABD ve Suudi Krallığı görevlendiriyor. Zira 20. yüzyılın başından bugüne Suudi Arabistan’ın Ortadoğu’daki görevi, gerektiğinde emperyalistlerin Müslümanları hazır tutmak olmuştur. 11 Eylül’den sonra Usame’nin Suudi bankalarında kendi adına kaç milyon dolarlık hesabı olduğu dahi basında çıkmıştı. Ladin’le ittifak olan Talibancılar ise daha Sovyetler Afganistan’da değilken Pakistan’da (bu ülkenin İslamcılarını da meşhurdur!) emperyalist güçler ve Pakistan yönetimi onayıyla ISI (Pakistan İstihbaratı) tarafından kurulup beslendi. Pakistan’da bulunan Afgan mültecileri büyük bir yoksulluk içindeydi ve onlar için medreseler açıldı. Bu medreselere çocuklar da alındı ve çocukların yaşı büyüdükçe sadece dini eğitim değil, silah eğitimi de verildi. Ardından Afganistan’a “kutsal savaş” için gönderildiler. Sovyetler Birliği’nin Afganistan’dan ayrılmasıyla Talibancılar ülkede ilericiler olan her şeyi yıkmak ve katletmek için daha bir akın ettiler. İlk yaptıkları işlerden birisi kadınların okula gitmesini yasaklamak, burka giymini zorunlu hale getirmek, şeriat kurallarını uygulamak, halkı teknolojinin her türlüşünden haram diye uzak tutmak oluyor. ABD, Sovyetler Birliği’nin geri düşüşüne kadar bu güruhu hem parasal hem silah olarak besledi. Talibancıların Afganistan’a girmeleriyle Sovyetler’in kısıtlama getirdiği afyon üretimi de artış gösterdi. İlk önce uyuşturucuya getirilen yasak ABD’nin Talibancılardan talebi ile kaldırılır ve “Talibancılara, yıllık 500 milyon dolarlık uyuşturucu ticaretinden din mollası ve toprak ağası kabile reislerine verilmek üzere yüzde 10 gibi bir pay” ayrılır. Afganistan’da bugün ABD’nin işgalıyla bu afyon üretimi dünya uyuşturucu üretiminin %92’sini karşılar hale getirildi.

Türkiye’de ise dinci örgütleri besleyen ve kuran yine kendi burjuva güçleri olmuştur. “Sol” a hiçbir zaman tanımadığı tahammülü

onlara göstermiş, hükümetler aracılığıyla dini kurumları güçlendirmiştir. Diyanet işlerine ayrılan bütçe hep ilk beş sırada yer almıştır. Elbette ki beslemesi boşuna olmamıştır, onlar da emekçi halklarımıza ve devrimcilere karşı büyük bir intikam ve devlete sadakat duygusuyla katliamlara girişmişlerdir. Öyle ki, faşist devletle bu gerici grup ayırt edilmez durumdadır. Maraş, Çorum, Sivas katliamları bunun en bariz örnekleridir. Son dönemde bizzat devlet dinci-ülküci faşistleri devrimciler ve Kürt halkına karşı kısıktarak linç girişimleri yapıyor. (Unutmamak lazım ki buna ‘Sol’un hoşgörüsüyle baktığı CHP’de dahil oluyor!) Yine hemen her gün Yeni Şafak gibi gazetelerde devrimci ve komünistlere karşı saldırgan ilanlar-yazılar çıkıyor. Yoksa “Sol” burjuvazinin 28 Şubat yutturmacasından yola çıkarak dinci gericilerin püskürtüldüğünü ve bir gecede “demokrat” (nasıl demokratlıksa! “Sol”un demokrat-demokrasi anlayışı burjuvazinininkinden de geri ve muğlaktır!) olduklarını mı düşünüyor! Oysa ki 28 Şubat burjuvazinin kendi iç hesaplaşması ve dinci örgütleri kendi atacağı adımlara göre yenileme operasyonuydu!

Bugüne kadar sol-din ittifakı veya yakınlaşmasından hep devrimci katliamları doğmuştur. İran’da devrimcilerin mollalara karşı boş bulunmaları binlerce insanın işkencelerde, sokaklarda, darağaçlarında ölümüne neden oldu. İran’da mollalar komünistlerin ve işçilerin cesetleri üzerinden yükselerek iktidara oturdu! Endonezya’da bir milyon komünistin katledilmesinde dinciler, CIA ve ordu birlikte görev aldılar. Çünkü Endonezya’da iktidarın ortağı Komünist Partisi idi ve bu emperyalist-kapitalist sistemin hiçbir zaman kabul edemeyeceği bir iktidardı! İran ve Endonezya’da Komünist Partisinin hata ve zaafları bir devrime, binlerce insanın ölümüne mal olmuştur ve onların cesetleri üzerinde dinci-gericiler sevinç nidaları atmıştır!

Görüyoruz ki ne diğer ülkelerde ne burada “değişen İslamcılar” olmamıştır. Koşullar, devrimci durum da değildir değişen... Bütün bunlar, bunca deneyim ve birikime rağmen “Sol”un politik iflasi, yozlaşması ve değerleri ayaklar altına alması olarak okunmalıdır.

Bu süreçte en çok yükseltilmesi gereken şiar devrimci, komünist enternasyondaldir, halkların mücadele birliğidir. Tüm bunlarla birlikte bize düşen “Sol”un bu aşkını teşhir etmek, halkları bilinçlendirmektir.

“Sol”dan geriye kalan “İslamcılar” yönelik aşkıdır! “Sol” ya da bu aşkı terk edecek ya da bir aşk cinayetine kendini kurban edecek! □

DEVİRİMİN MAHALLESİNDE DINCI GERİCİLİKLE İLGİLİ PANEL

İşçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi'nde Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, 19 Kasım günü "Dinci Gericilikle İttifak Sorununa Bakış" başlığı altında bir panel düzenledi. Günlerce öncesinden çalışmalarını yapılan, büyük boy afişler ve pankartlarla duyuruları Gazi'nin her tarafına ulaştırılan panele katılım, beklenenden az olmakla birlikte umut vericiydi.

Panelde konuşmacı olarak Mücadele Birliği dergisinden Vefa SERDAR ve Devrimci İşçi Komiteleri'nden Yılmaz EKŞİ katıldılar. Yılmaz EKŞİ, ilk söz olarak başladığı konuşmasında, böyle bir paneli düzenlemekteki amaçlarını anlattı. Kendisinin de müslüman bir aileden geldiğini anlatan Yılmaz EKŞİ, dinci gericiliğin nasıl devlet eliyle örgütlendiğini, sermayenin devrime karşı dinci gericiliği nasıl kullandığını çarpıcı örneklerle açıkladı. Bugüne kadarki tüm hükümetlerin dinci gericiliği örgütlediğini, bu alana yatırımlar yaptıklarını belirten Yılmaz EKŞİ, AKP hükümeti döneminde bugüne kadar hiç olmadığı denli dinci gericiliğin örgütlendiğini vurguladı. Konuşmasında din olgusunun tarihsel kökenlerine de değinen Yılmaz

EKŞİ, Marx'ın sözleriyle, dinin ezilenlerin afyonu olduğunu, ruhsuz dünyanın ruhu, ezilenlerin iç çekişi olduğunu dile getirdi. Dinin kapitalizmin en naif araçlarından biri olduğunu ve ancak bu araçla işçi ve emekçi yığınları avutabildiğini, uyutabildiğini söyledi. Ama günümüzde, dinin aynı zamanda işçi ve emekçi kitleleri kuşatan ve onları baskı altına alan bir silah haline geldiğini de vurguladı. Kapitalizmin din olmadan, bu silahı ezilen ve sömürülen yığınlara doğrultmadan varlığını sürdüremediğini söyleyen Yılmaz EKŞİ, ABD'nin 11 Eylül'de ikiz kulelerin vurulması sonucu, olayı bir uygarlıklar çatışması olarak yansıttığını belirtti. Bunun gerçeği yansıtmadığını vurgulayan Yılmaz EKŞİ, dinin kapitalizm tarafından işçi ve emekçi kitlelere, halk yığınlarına karşı kullanıldığını söyledi. Yılmaz EKŞİ, dinci gericiliğin özellikle Gazi gibi devrimin mahallelerinde yaygınlaştırıldığını; bunun amacının, devrimin gelişmesini engellemek olduğunu vurguladı.

Mücadele Birliği dergisinden Vefa SERDAR ise, dinci hareketin geçmişten bugüne, bir karşı-devrim hareketi olarak örgütlendiğini, emperyalizmin Sovyetler Birliği'ne karşı "Yeşil Kuşak Projesi"ni geliştirdiğini, bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin çevresindeki ülkelerde buna Türkiye de dahil, dinci gericiliğin desteklendiğini söyledi. Afganistan'da Taliban'ın ve sonradan adı duyulan El-Kaide'nin ABD emperyalizmi eliyle örgütlendiğini, 11 Eylül'ün "faili" olarak lanse edilen Usame Bin Ladin'in bir ABD beslemesi olduğunu, ABD'nin ihtiyaç duyduğu her yerde ve her zaman Usame Bin Ladin'i kullandığını söyledi. Türkiye Cumhuriyeti devletinin de her zaman bir din devleti olduğunu vurgulayan Vefa SERDAR, özellikle 12 Eylül'le birlikte İmam Hatip Liselerinin açıldığını; dini örgütlenmelerin özellikle bu dönem yaygınlaştırıldığını söyledi. Geçmişte de NATO karşıtı eylemlere dinci-faşistlerin devlet eliyle saldırtıldığını, yine Çorum, Maraş ve Sivas Katliamlarının devletin yönlendirmesiyle dinci ve ırkçı faşistler tarafından yapıldığını vurgulayan Vefa SERDAR, bugün ortalama sol hareketin itti-

fak yaptığı dinci gericilerin bu katliamları yapanların uzantısı olduğunun altını çizdi.

Karşılıklı sohbet havasında geçen panelde dinleyicilerden gelen sorulara cevap verildi. Gazi Mahallesi'nin yerel müzik gruplarından Grup Berf'in güzel müzik dinletisinden sonra panelin ikinci bölümüne geçildi. Dinleyicilerden birinin sorduğu, alevi örgütleriyle ittifak yapıldığına göre, emperyalizme karşı mücadele eden samimi müslümanlarla ittifak yapılamaz mı, şeklindeki soruya, burada söz konusu olanın örgütlü siyasal islamla ittifak anlayışı olduğu, yoksa işçi sınıfı ve emekçileri, ulusal, dinsel ve mezhepsel temelde ayırmanın burjuvazinin ekmeğine yağ süreceğinin bilindiği şeklinde cevap verildi.

İkinci bölümde ağırlıklı olarak ortalama sol hareketin dinci gericilerle nasıl ittifak yaptığının teşhirine ayrıldı. Irak'ta Savaşta Hayır Koordinasyonu'ndan örnek verilen Vefa SERDAR, burada bulunan ortalama sol örgütlerin, dinci-gericileri devrimci örgütlere tercih ettiklerini, bu nedenle Mücadele Birliği olarak bu koordinasyonun içinde yer almadıklarını belirtti. Yılmaz EKŞİ de, ortalama sol örgütlerin şu günlerde Beyrut'ta Hizbullah ve Lübnan Komünist Partisi'nin ortak düzenlediği bir konferansa katıldıklarını söyledi. Bu konferansa Mücadele Birliği olarak, Hiçbir zaman dinci-gericilerle ittifak yapmayacaklarını göstermek amacıyla katılmadıklarını söyleyen Vefa SERDAR, ortalama sol hareketin Filistin'de Hamas'ı, Irak'ta dinci-gerici partileri, Lübnan'da Hizbullah'ı desteklediğini söyledi. Bunu da, bu partilerin anti-emperyalist olmasına bağladıklarını aktaran Vefa SERDAR, dinci hareketlerin dünyada ve Türkiye'de hiçbir zaman anti-emperyalist olmadıklarını, tam tersine, her zaman emperyalizm ile işbirliği içinde olduklarını örneklerle açıkladı. İran örneğini bir kez daha hatırlatan Vefa SERDAR, dinci hareketle ittifak sevdasına tutulan ortalama sol hareketin, İran deneyiminden dersler çıkaramadığını söyledi.

Soru ve cevaplarla devam eden panel, komünistlerin dine karşı savaş açmadığını, ama dinci-faşistlere, dinci-gericilere karşı mücadele etmenin devrimci bir görev olduğunu, bunun için de örgütlenmek ve işçi sınıfı ve emekçileri bilimsel sosyalist ideolojiyle ve proleter kültürle donatmak gerektiğini vurgulayan konuşmalarla son buldu. □

İzmir Ayışığı'nda 3.Yıl Etkinliği

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi 3. yaşını “Savaşan Halklarla Dayanışmaya Devam Ediyoruz” etkinliği ile kutladı. 12 Kasım Pazar günü Ayışığı Sanat Merkezi etkinlik salonunda son derece coşkulu bir şekilde gerçekleşen etkinlik Nazım Hikmet Ran, Ahmed Arif, Victor Jara, Pablo Neruda, Aysun Bozdoğan nezdinde, ölümsüzleşmiş tüm devrimci savaşçılar için 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ayışığı sanat merkezinin kuruluş amacının anlatıldığı bir konuşmanın ardından ASM'nin BESD'den günümüze kadarki sürecini anlatan sinevizyon gösterisi sergilendi.

Daha sonra sahneye İzmir Ayışığı müzik grubu geldi. İzmir Ayışığı müzik grubu ilk dinletilerinde seslendirdikleri marş ve ezgileri emperyalist kapitalist sisteme karşı sınıfsız ve sömürsüz bir dünya uğruna verdikleri savaşında tutsak düşen ve şuanda f tipi zindanlarda bulunan başta komünist tutsaklar olmak üzere tüm devrimci tutsaklar için seslendirdi Kısa bir süre önce çalışmalarına başlamış olmasına karşın gösterdiği performansla izleyenlerin beğenisini kazanan grup, okudukları şiir ve şarkılarla devrimci sanatın bu alanında önemli adımlar atacağını da şimdiden kanıtlamış oldu.

İzmir Ayışığı müzik grubunun ardından etkinliğimize sanat merkezinden bir arkadaşımızın Dünyanın farklı bölgelerinden komünist şairlerin şiirlerinden derlediği şiir dinletisiyle, savaşan halkların dizelere yansıyan öfkeleri, sevinçleri, inançları ve kavgaya bağlılıklarını İzmirli işçi-emekçilere taşıdı.

İzmir Ayışığı bağlama öğretmeni – Ayışığı emekçilerinin deneyimleriyle- Ali Hoca ve ekibi sunduğu halk müziği dinletisiyle izleyicileri daha da hareketlendirdi. Bütün salonun birlikte eşlik ettiği şarkılar dinletiyi dinleti olmanın da ötesine geçirmiş oldu.

Ardından komünist şair Nazım Hikmet'in “Alaman” askerlerine tutsak düşmüş Zoe'yi anlatan Tanya adlı şiirinin dramatisasyon çalışmasıyla sahneyi Ayışığı Tiyatro grubu aldı. Başegmezlüğün anlatıldığı şiir dramatisasyonunda sanki Aysun'umuz anlatılıyordu. Oyun, izleyenlerin coşkusunu doruğa tırmandırdı.

Son olarak etkinliğe Antep işçi – emekçilerin selamlarını getiren Antep Ayışığı müzik grubu Denize Ezgi ile devam edildi. Denize Ezgi programa kendi besteleri olan “Elinde taş, sopa / Yürü Meydanlara / Ateşe ver kendin / Süzül zindanlara” sözlerinin yer aldığı “Adı Ölümsüz” parçası ile başladı. Grup, söylediği halay parçalarıyla da etkinliğin coşkusunu bir hayli yükseltti. Denize Ezgi'nin, Leninist tutsak Ergül Çiçekler'in şiirinden bestelediği Rüzgar adlı parçayı da seslendirdiği dinletinin sonunda İzmir Ayışığı müzik grubu da sahneye çıktı. İki grubun üyeleri, adları İzmirli emekçilerin bilinçlerine devrim olarak yazılmış 13 Mart Savaşçıları için dinleyicileri saygı duruşuna çağırarak 13 Mart Marşını birlikte okudular.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi “Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla” diyerek çıktığı yolda 3. yılını geride bırakmanın coşkusuyla umudu büyütme için çalışmalarına devam edecek. □

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

BASINA VE KAMUOYUNA

26 Kasım'da Seyhan-Adana'da açılacak olan Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nin açılış çalışmaları sürerken polis Antep'te Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarına yönelik gözaltı operasyonları başlatmış durumdadır.

Antep'te Ayışığı Sanat Merkezi çalışanı ve Denize Ezgi Müzik Grubu'nun solisti olan Sinan Koçum, çalıştığı işyerinden gözaltına alınarak Antep Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülmüştür.

Antep'in ardından Adana'da da Ayışığı Sanat Merkezi'nin açılmasını istemeyen polisler, bu saldırılarıyla devrimci kültür ve sanatın yaygınlaşmasının önüne geçmeye çalışıyorlar. Şu anda Antep'te sanat merkezi çalışanlarına yönelik takip ve gözaltı tehditleri devam ediyor.

Burjuvazinin yoz kültürüne karşı işçi ve emekçilere devrimci kültür-sanatı taşımak isteyen Sanat Merkezi'nin çalışanlarının devletin baskı ve gözaltı terörüyle karşı karşıya kalmasının nedeni ortada. Ama buradan bir kez daha herkese duyuruyoruz: her türlü baskı ve gözaltı tehditlerine rağmen devrimci kültür ve sanatı engelleyemeye güçleri yetmeyecek.

23 Kasım 2006

DEVRİMCİ SANAT SUSTURULAMAZ! BASKI VE GÖZALTILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

NOT: Dergimizi yayına gireceği sırada, 24 Kasım 2006 günü, Antep Ayışığı Sanat Merkezi çalışanlarından Memik KILINÇ da aynı gerekçe ile gözaltına alınmıştır.

ADANA AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ AÇILIYOR

Televizyonlarda her gün bizi sömüren zengin sınıfın (sermaye sınıfının) yaşadığı lüksü ve kültürel çürümüşlüğü izliyoruz. Yaşam koşullarımız o kadar zor ve çekilmez hale gelmiş ki, her şeyden şikayet ediyoruz. Artık yeter!! Haksızlıkları görmek, şikayet etmek sorunlarımızı çözmiyor. Ayışığı Ekin Sanat Merkezi açıldı. Burası hepimizin, tüm Adanalı işçi, emekçi, ezilen ve sömürülen halklarımızın. Gelin hep birlikte kendi kültürümüzü geliştirelim. Sorunlarımızı çözmek için eyleme geçelim. Artık zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Hem kendimiz, hem çocuklarımız için kazanacağımız koca bir dünya var. Gelin hep birlikte sorunlarımızı ve buna sebep olanları belirleyip, geleceğimizi kendi ellerimize alalım. Tüm sıkıntılarımızı, dertlerimizi aşip kendimize ve çocuklarımıza özgür ve mutlu bir yaşam kuralım.

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA

ADANA AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ

ADRES : Tepebağ Mah. Cemal Gürsel Cad. Ali Hikmet İşhanı
Kat:4 Daire:401 (İnönü Parkı Karşısı) Seyhan/ADANA

TELEFON: 0 (322) 363 70 62

AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ

AÇILIŞ ETKİNLİĞİ

Fabrikalarda biz

Tarlalarda biziz

Biziz hayatı yaratan

Dil farkı bilmeyiz

Din farkı bilmeyiz

Sanki doğduğuk bir anadan

Bugüne vurmak, yarını kırmak

ve tüm sınıfları ortadan kaldırmak için

Merhaba

MÜZİK DİNLETİSİ

GRUP DENİZE EZGİ

Tarih: 26 Kasım Pazar Saat: 13:00

**AYIŞIĞI
EKİN
SANAT
MERKEZİ**

ADRES: Tepebağ Mah. Cemal Gürsel Cad.
Ali Hikmet İşhanı Kat: 4 D: 401
(İnönü Parkı Karşısı)

Seyhan / Adana

Tel: 0 322 363 70 62

BAĞDAT KAPANI EMPİ

Bundan yaklaşık 4 yıl önce ABD şahsında emperyalist-kapitalist sistemin Afganistan'da batağa saplandığını ama bu ölünün cenazesinin asıl olarak Ortadoğu'dan kalkacağı söylemiştik. Çünkü ABD'nin askeri-siyasi-ekonomik kapasitesi, dünya çapında olgunlaşan çelişkilerle bilinçleri keskinleşmiş halkları teslim almaya artık yeterli olmadı. Olamadı.

Bağdat, tarihin döndüğü, dönüştüğü yer olmak şerefini kazanıyor. Bu şerefi fazlasıyla hak etti. Dört yıldan bu yana tam 650 bin kayıp verdi tüm Irak. Böylesi muazzam boyutta bir kan banyosunda kendini sınanan Bağdat, emperyalizmin dünya halklarına açtığı 3. Dünya Savaşı'nın ve 21. yüzyılın Stalingrad'ı halini alıyor. Stalingrad'dan sonra Naziler için hiçbir şey eskisi gibi değildi ve çöküşün başlangıcı oldu. Aynı durum, 21. yüzyılın faşizmi için de geçerli. Bir büyük şenliğe, eşi görülmemiş bir kutlamaya, müjdelere ve mucizelerle dolu ılık bahar sabahlarına hazırlayın kendinizi. ABD Bağdat'ta ölümcül bir yara aldı, can çekişiyor. Ezilen halklara ve dünya emekçilerine silahların zoruyla her türlü sömürü koşulunun kabul ettirilebileceğine olan inancın cenaze merasimi Bağdat'ta yapılıyor.

Dünyanın en güçlü askeri-teknik donanımıyla girdiler Irak'a. 150 bin asker ve sayıları 300 bini aşan işbirlikçilerden kurulu Irak polisi ve askeriyeye teslim almaya çalıştılar. Yetmedi; özel şirketlerin 50 bini aşan özel katiller ordusuyla doldu sokaklar. Gericiler burjuva mezheplerin milisleriyle, İncirlik'ten Doha'ya uzanan çevre, askeri üsler zinciriyle, bilgi akışı üzerinde tam tekel kuran medya ağı ile, yani akla gelebilecek tüm zor araçlarıyla abandıkları Irak topraklarından, şimdi defolup gitme hesapları yapıyor. ABD'nin dünya halklarına karşı başlattığı 3. Dünya Savaşında kader belirleyen çatışmalar aşamasına daha şimdiden geldik ve bu savaşın sonunu belli eden ilk sonuçları almaya başladık. Oysa ABD, "terörizmle savaşımız onlarca yıl sürecek" demişti. Dört yılda Irak'ta tükendi.

Çok değil, bir sene evvel, Rumsfeld, direnişçilere karşı en az 10-12 yıl daha savaşmaları gerekeceğini söylüyordu. Aradan geçen bir yıl sonunda, şimdi o Pentagon'un arka kapısından boynu bükük kovuluyor ve Washington'da yenilgiyi kimin itiraf edeceğine dair bir kavgadır büyüyor. Zaferin bir çok babasının olduğu, yenilginin ise yetim

olduğu yönündeki o vecize söz, şimdi tam da ABD'nin durumunu anlatıyor. Yankilerin ruhunu alt üst eden ve adına yenilgi denen bir kabus, karşılarna böyle birden bire çıkmadı. İşgal bölgesindeki yanki komutanlardan yükselen "eyvah!" sesleri de yeni değildi. Eski Pentagon şefi Pat Lang, 2004 yılında ABD'nin direnişçiler karşısında Hiçbir şansı olmadığını söylerken, onu dinleyen çıkmamıştı. Temsilciler meclisinin bazı üyeleri, ki içlerinde iki tanesi bizzat Bush'un partisindedi, neredeyse iki yıldan bu yana, Irak'tan geri çekilme planının hazırlanması için kampanya yürütüyorlardı. En korktukları kabusun, birden bire burunlarının dibinde bitmesine neden olan bizzat yankilere özgü altı boş özgüven ve kibirdi. Ve bu, tarihte ilk kez olmuyordu.

Vietnam'dan Irak'a Değişen Çizgiler ve Değişmeyenler

Bilinen bir hikayedir. Vietnam işgali esnasında Pentagon yetkilileri, dünyanın sayılı gazetelerini başkent Saygon'a toplayıp brifing veriyor. Ve özellikle kentlerin çevresini her an kontrol eden, kilometrelerce ötedeki hareketleri tespit ettiği söylenen bilgisayar ve elektronik gözlem cihazları övülüyordu. Pentagon generali, dayanılmaz kibirini pişkinlikle harmanlayıp gazetecilere şunu diyordu: "Bu cihazlar yüzlerce metreden bir farenin derinliklerinde bir Vietnamlı kurufasulye yese haberimiz olur". Talihsiz general, bu acıklı açıklamayı, ünlü Tet saldırısından sadece saatler önce yapıyordu. General, "ormanın derinliklerinde kurufasulye yiyenler" peşindeyken, Vietnam Devrimci Halk Ordusu, gazetecilere brifingin verildiği Saygon dahil, onlarca kenti aynı anda işgal edecek Tet saldırıları için son işareti beklemektedir.

Tet saldırısı, ABD'nin altı boş özgüvenine öyle büyük bir darbe indirdi ki, bir daha Vietnam'da bellerini doğrultamadılar. Askeri açıdan bakıldığında Tet saldırıları hemen hiçbir kalıcı mevzi elde edememiş, ele geçirilen kentler kısa süre içinde boşaltılıp geri çekilmek zorunda kalmıştı. Ama zaten Tet'in amacı, böyle görünür askeri başarılar elde etmek değildi. Tet ayaklanmalarının esas hedefi, ABD'nin özgüvenini sarsmak, her an saldırıya uğrayacakmış gibi onu sürekli bir savunma konumunda çakılı bırakmak, teknik

üstünlükle verdirilen kayıpların moral avantajını ABD'nin elinden almaktı. Öyle de oldu. ABD, o günden sonra askeri üstlerinden çıkamadı, binlerce gerilla öldürülse bile zafere kazanacaklarını hiç düşünmediler. ABD askerleri "eve dönüş" için gün saymak ve kellerini korumaktan başka bir şey yapamaz hale geldiler.

Yankilerin aynı askeri ve moral yıkımı yaşamaları için, Iraklı direnişçilerin Tet benzeri mükemmel bir organizasyona gitmelerine bile gerek kalmadı. Savaş, esasında, kentlerde yoğunlaşıyordu ve kırsal alanda güç toplayıp kentleri ele geçirme planına ihtiyaç yoktu. Dahası, savaşın cephesi kentler olduğu için, küçük savaş gruplarından cephesel bir askeri hareketliliği sağlayacak büyük organizasyonlara doğru yükselmek, hem çok zor, hem de gereksizdi. Tersine, kentsel alanda savaş birlikleri ve hareketliliği ne denli dağınık, ne denli küçük parçalara ayrılırsa, o denli etkin ve vurucu ve karşı-operasyonları o denli boşa çıkarıcı oluyordu. Düşman, nereden darbe alacağını ve nereye vuracağını hiç bilmiyordu. Bir CIA yetkilisi: "Direnişçiler bizim aynı anda her yerde olamayacağını farkettik. Bizi istedikleri yerde vuruyorlar ve biz bu konuda bir şey yapamıyoruz" diyordu.

Irak'ın kentlerinde savaşçılar, ABD'lilere ve işbirlikçilerini her gün 100'den fazla saldırıyla karşı karşıya bırakıyorlar. Bu nedenle ABD, bu yılın başlarında askeri üstlerine çakıldı. Kentlerde kontrolü işbirlikçi ordu ve polis birliklerine devretti. İşbirlikçi polis ve ordu, yüzlerce direniş yanlısını barındırmakla kalmıyor, bu birliklerin karakol dışına silahlı çıkmaları da yasaklandı. Çünkü silah alan geri gelmiyor. Bu yılın ortalarında, Samara, Ramadi gibi orta büyüklükteki kentler fiilen savaşçıların denetimine geçti, ve son olarak başkent Bağdat'ı çevre illere bağlayan tüm yollar savaşçılar tarafından operasyon alanı haline aldı.

Bu süre boyunca, üslerinden dışarı çıkamayan ABD boş durmadı. Irak içinde dini ve etnik çatışmaları alevlendirmek için camilerde, diğer kutsal sayılan mekanlarda, cenaze ve düğün gibi kalabalık mekanlarda yüzlerce bomba patlatıldı. Otobüsler dolusu insanlar kaçırıldı, işkencelerden geçirip başları kesilmiş bulundu. ABD, bu akıl almaz iğrenç toplu kırımlara rağmen, savaşçıların enerjisini tüketecek etnik-dini bir iç savaş çıkartmayı

EMPERYALİZMİ BOĞUYOR

başaramayınca, kontrolü sağlamak için bir kere daha kentlere geri döndü. İki ay önce Bağdat, onbinlerce Yanki askeri ve 50 bin işbirlikçi ordu askeri tarafından adeta ablukaya alındı. Caddeler, sokaklar tutuldu, yüzlerce operasyon, binlerce gözaltı ve tutuklama yapıldı. Ama Yankilerin yeniden kentlere dönmeleri, savaşçılara yeni ve kolay av imkanı sağladı. Ve ABD, yalnızca Ekim ayı içinde 100'den fazla askerini kaybettiğini resmi olarak doğruladı. Resmi açıklamalar her zaman gerçek rakamı gizlemek için yapılır.

Demir Alma Günü Yakındır

Dört yıldır süren işgal ve direniş, ABD'nin askeri-siyasi ve ekonomik kapasitesini öylesine zorladı ki, Irak topraklarında yaşanan her kayıp ABD için taşınması zor bir yük haline alıyor. Kentleri geri almak için yapılan son hareket kayıpları daha da arttırınca, bu durumun ABD iç politikalarını alt üst etmesi zor olmadı. Oysa, Irak'taki ABD "resmi" kayıpları, Vietnam'daki "resmi" kayıpların henüz 20'de 1'i.

Dışişleri danışmanlarından biri canlı yayında Irak'taki politikayı açıkça "aptalca ve küstahça" bulduğunu söylemekten çekinmedi. Ve bizzat Bush, şu andaki durumun bir Vietnam benzeri olduğunu itiraf etti. Böyle bir benzerliği itiraf etmek ABD iç politikalarında farklı bir anlam taşıyor. Eğer bir savaş ABD için Vietnamlaşıyorsa, orada her türlü vahşet uygulanıyor ama buna rağmen rezilce bir yenilgi kaçınılmaz hale geliyor demektir. Bu kaçamak yenilgi itiraflarından biri başında eski bakanlardan James Baker'in olduğu Irak Çalışma Grubu'ndan geldi. Grup, Irak'taki durumu gözden geçirmiş ve ABD'nin önündeki üç seçeneği bırakmıştı: 1) Komşu ülkelerde konumlanmak üzere Irak'tan tamamen çekilmek. 2) Direnişçilerin saldırılarından uzak durabilmek için yerleşim birimlerinden uzaklara üslere çekilmek. 3) Çıkılmazdan kurtulmaya yardımcı olmak için Suriye ve İran'la işbirliğine girmek.

Aslında çalışma grubu önerilerini şöyle dile getirebilirdi: 1) Arkana bile bakmadan kaç! 2) Kurşunun erişemediği uzağa kaç! 3) Bırak Suriye ve İran gibi bölge ülkeleri belayla savaşın, sen ufaktan ufaktan kaç!

Savaşın sonunun belli olduğu, en çok Bağdat hükümetinde telaşa neden oldu. Başbakan Nuri El-Maliki Bağdat'taki tüm askeri noktaların kaldırılması emrini vererek, hem Yankilerin rezilce kaçıp gitmeleri için bir ba-

hane yaratmış oldu, hem de ABD'liler üzerinde sözü geçen adam görüntüsü yaratmaya çalıştı. Ne zavallı bir çaba! Şimdi artık Irak'ta ne Yanki ordusu ne de Bağdat hükümetin bakanlarından, aylar boyunca bakanlık binalarına hiç uğramamış olanlar çoğunlukta. Çünkü, bakanlık binaları, Bağdat'taki tek korunaklı yer olan Yeşil Bölge'nin dışında. Bu bölgenin dışına çıkan hükümet yetkilileri genellikle tek parça halinde geri dönme şansına sahip olamıyorlar.

ABD uşağı Nuri El-Maliki gözden düş-tükçe, kendilerini göstermek isteyen eski Baasçılar, buldukları yerden zıplamaya başladılar. Bu adamlar, direnişi kendilerinin yönlendirdiğini iddia ederek, ABD'ye bir uzlaşma teklifinde bulundular. Baas adına konuşanlar, uzlaşma hükümeti için bir isim dile getirdiler: İyad Allavi. Tek başına bu öneri bile bu Baasçıların nasıl "direnişçi" olduğunu gösterdi. İyad Allavi'nin yıllarca CIA'dan maaş aldığı ve yakalanan direnişçileri kendi elleriyle kurşuna dizdiğini bilmeyen yok. Ama, savaşın sonucuna dair işaretler belli olunca, yıllarca Irak toplumunu yönetmiş olan Baas yöneticileri, kendi deneyimlerine dayanarak halkın iplerini, direnişin otoritesini kullanarak yeniden elde etmeye çalışıyorlar.

Yaralı ve Kudurmuş

ABD'nin Irak'ta yenilgiyi itiraf eder hale gelmesinin, sadece bölgeyle sınırlı olmayan çok önemli bir dizi siyasi sonucu olacaktır. Bu sonuçları kavramadan dünyada ve bu topraklarda devrimci politika yürütmek imkansızdır.

Öncelikle, Irak'ta yaşanan yenilgi, bir dönemi başlatıyor. ABD emperyalizminin hegemonyasıyla geçen son 60 yılın son perdesi kapanmak üzere.

ABD'nin hegemonya kayıp süreci uzunca bir süredir devam ediyordu. Ekonomik alandaki zayıflıklar bir bir ortaya çıkmış, siyasi manevra kabiliyetini ve diplomatik etkinliğini önemli ölçüde kaybetmişti. ABD diğer emperyalist rakiplerin kendisinden geri olduğu tek alanda, askeri hakimiyet alanında hegemonyasını tamir etmeye girişti. "Ayaklanmalar Yüzyılı", ABD'ye bu askeri üstünlüğü ezilen halklar üzerinde gösterme fırsatı ve "meşruiyeti" yarattı. Böylece, yükselen halk ayaklanmalarına karşı diğer emperyalist ülkelere ve tüm kapitalist dünyaya ABD askeri aygıtının korumasını vaat etti. Irak'taki ye-

nilgi, ABD'nin elindeki tek üstünlük kurma aygıtının kofluğunu, işe yaramazlığını kanıtladı. Askeri teknik ve güç, ayaklanma halindeki halklar karşısında sonucu belirleyecek etkinlikten yoksundu. Hegemonya kırıntılarının saklandığı son "kutsal kase" Bağdat'ta çatlayınca, bugüne dek yalnızca leninistlerin dile getirdiği ABD'nin sıçramalı çöküşünden, herhalde bundan böyle daha fazla söz edilir olacak.

Öte yandan ABD hegemonyasının çöküşü, emperyalist sistemin sonu anlamına gelmiyor. Hegemonya sorunu ortada kalmak üzere, emperyalist-kapitalist sistem kendi varlığını koruma refleksini güçlendirerek sürdürecektir. Üstelik bu kez, yaralı ve kapana kısılmış bir yabani hayvanı yurttan çıkardık.. Çok güvendikleri ABD askeri varlığının Irak'ta yaşadığı yenilginin telaşıyla, sermaye dünyasının küçük-büyük bütün ülkeleri çılgınca bir silahlanma yarışının içinde bulacaklar kendilerini. Japonya ve Fransa bu konuda öne çıkmak için şimdiden atığa başladılar. Japonya'nın yeni başbakanı Shinzo Abe, birkaç ay gibi kısa bir sürede nükleer bombalar üretecek teknik kapasiteye sahip olduklarını ve bu kapasiteyi sonuna kadar kullanacaklarını açıkladı. Fransa hemen, yeni nükleer füze denemeleri yaptı. Silahlanmaya ayrılan para, 2006 yılında ilk kez, soğuk savaş döneminin rekorunu geride bıraktı. Artış, hızlanarak sürüyor.

Bu çılgınca yarış, ABD hegemonyası çökse bile, diğer emperyalist-kapitalist ülkelerin küresel iç savaşı çok daha yaygın ve kanlı biçimlerde sürdürmeye niyetli olduklarını açıklar. Üstelik ABD'nin Irak'taki yenilgisi emekçi halklar üzerinde büyük moral etki ve coşku yaratacağı için, küresel iç-savaş, her iki taraf için daha kararlı, daha sert ve daha kanlı bir hal alacaktır.

Irak'ta son dört yılda 650 bin insanın ölümüne yol açan korkunç işgal ve savaş emperyalizme karşı zafer kazanmanın ne büyük bedeller getirdiğinin kanıtı oldu. Ama, 400 yıldır süren kapitalist döneme, son yüzyıldır süren emperyalist döneme tarihi bir nokta koyacak ve tüm insanlığı gerçek kurtuluşa götürecektir geçiş, böyle bir kan banyosunu gerektirir. Irak, mücadelede çitayı yükseltti. Çünkü o, koca bir tarihi dönemin ölüm kalım savaşıydı. Ateşler yakmaya hazır olalım, halklar, o ölüm kalım savaşını kazanıyorlar. □

**Zindanları Yıkacak
ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!**

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Altı yılı aşan bir kararlılıkla süren tarihi Ölüm Orucu eylemi, zaferin zorla sökülüp alınacağı günlere doğru hızla ilerliyor.

Şişli'deki direniş evinde Ölüm Orucunu sürdüren avukat Behiç Aşçı, bugün eyleminin 237. gününde. Devlet, Ölüm Orucuna saldırının her türlü yolunu denedi bugüne kadar. Ve çıkışsızlığının son örneği olarak Behiç Aşçı'nın babasına bir kağıt imzalatılarak Behiç Aşçı'ya zorla müdahale etmenin koşullarını yaratmaya çalıştı. Ancak bu da sökmedi; çünkü devrimciler, bu oyunu bozmayı başardı. Behiç Aşçı, direniş evinde eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Ölüm Orucu savaşçısı Sevgi Saymaz, zorla tutulduğu hastanede zorla müdahale tehditleri altında eylemini kararlılıkla sürdürüyor. Sevgi Saymaz bugün eyleminin 211. gününde.

Ve Adana'da direniş evinde iki çocuk annesi Gülcan Görüroğlu, ünlü özgürlük savaşçısı Amilcar Cabral'ın sözleriyle, "gerçek özgürlük / en son tutsak özgür olduğunda başlayacak" dercesine Ölüm Orucunu kararlılıkla sürdürüyor.

Zaferi yakınlıştıran acılar, bir gün mutlaka bitecek ve zaferin türküsü ilk zindanlarda söylenecek. Ölüm Orucu Savaşçıların kararlı yürüyüşü, birgün mutlaka zafere ulaşacak.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

DETAK'TAN PANKART ASMA EYLEMİ

14 Kasım 2006 tarihinde Aksaray'da Pertevnial üst geçidine sabah 9:00 sularında üzerinde "Ölüm Orucu Sürüyor/Zindanları Yıkılınm Tutsaklara Özgürlük" yazılı ve Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) imzalı bir pankart asıldı. Süren Ölüm Orucu eylemine dikkat çekmek ve Ölüm Orucu eylemini zindanda ve dışarıda sürdüren devrim savaşçılarına sahip çıkmak ve sesini kamuoyuna duyurmak amacıyla asılan pankart uzun süre üst geçitte kaldı.

DETAK yapmış olduğu bu eylemle bir kez daha bedenlerini ölüme yatıran devrimcilere sahip çıktığını gösterdi.

Sincan Zindanındaki Kadın Tutsaklar Taleplerini Kabul Ettirdiler

Sincan L Tipi Cezaevine sevk edilen devrimci kadın tutsaklar kendilerine dayatılan uygulamaları ve saldırıları protesto etmek için 4 Ekim tarihinde başladıkları açlık grevini zaferle sonuçlandırdılar. Tutsakların

- Hücreye atılmaları son verilmesi, 12 kişilik koşullara geçilmesi,
- Ayakkabı aramasının dayatılmaması,
- Koridorda yüksek sesle polis radyosu dinletirilmemesi ve yüksek sesle başka müzik yayını da yapılmaması,
- Giysi sınırlamasına vs. son verilmesi,
- Şiddet uygulanmaması, şeklindeki taleplerinin tümü kabul edildi.

Gebze zindanındaki kadın tutsakları Sincan zindanındaki tutsaklara destek amaçlı üç günlük açlık grevi yaptılar.

Polis Direniş Evi'ne Operasyon Hazırlığında “Bu Evden Ölümümüz Çıkar”

Sişli'deki direniş evinde ölüm orucunu sürdüren Av. Behiç Aşçı eyleminin 230. gününde 20 Kasım Pazartesi günü bir basın açıklaması gerçekleştirerek, babasının istanbuldan gelen iki polis tarafından kandırılarak kendisine “zorla tıbbi müdahale yapılması” konusunda belge alındığını söyledi.

Yaptığı basın açıklamasında “Ben Av. Behiç Aşçı, bilincim ve şuurum açık ve yerinde olarak beyan ediyorum ki; kendi özgür iradem ile ölüm orucu eylemi yapıyorum. Bir talebim var. Eylemi ancak bu talebin kabul edilmesi durumunda bitirim ki bu da hapishanelerdeki fiziki tecritin kaldırılmasıdır. Bu nedenle hiçbir tıbbi müdahaleyi istemiyorum ve kabul etmiyorum. Ancak tecritin kaldırılması konusunda somut adımlar atılmasından sonra tedaviye başlayacağım.” ifadesine yer vererek; “İstanbul polisinden iki polis; Adapazarı-Kocaeli’de ikamet eden babam ile görüşerek babamı kandırmış ve bana ‘zorla müdahale yapılması’ için bir dilekçe almışlardır. Elbette

böyle bir dilekçenin hukuken geçerliliği yoktur. Çünkü tedavi kabul edip etmemek kişiye bağlı bir tasarruftur. Hiç kimseye iradesine aykırı olarak zorla tıbbi müdahale yapılamaz. Ancak siyasi iktidarın hukuk, yasalar u-murunda değildir. Nitekim hapishanelerde yüzlerce insana zorla tıbbi müdahale yapılmış, sakat bırakılmışlardır. Zorla müdahalede ölen insanlar vardır. Şimdi aynı oyun evimize karşı sergilenmektedir. Ayrıca babam verdiği ikinci bir dilekçe ile ilk dilekçesini kandırdığı için verdiği belirtip başvurusunu geri almıştır. Yani polisin mantığına göre verilmiş bulunan dilekçe de kalmamış durumdadır. (...) Bugün eylemde 230. gün. Sağlık durumum açıklama yapmayı gerektirmeyecek kadar ortadadır. Bu eve yapılacak bir polis operasyonu hepimizin ölümü ile sonuçlanır. Bunu herkes bilir ve anlayabilir. Bu nedenle siyasi iktidarı uyarıyoruz; bir operasyonda bu evden cesetlerimiz çıkar. Çözüm operasyon

değil, tecritin kaldırılması konusunda somut adım atılmasıdır. Bakanlık dikkatini operasyon hazırlığına değil, tecritin nasıl kaldırılması konusunda atılacak adımlara vermelidir.” dedi. Daha sonra bir gazetecinin sorusunu cevaplayan Behiç Aşçı “bu evden ölümümüz çıkar” dedi. Ardından yapılan basın açıklaması sona erdi. □

AVUKATLARDAN BEHİÇ AŞÇI İÇİN EYLEM

22 Kasım tarihinde saat 13:00’de Galatasaray Lisesi önünde, Tecrite Karşı Avukatlar bir basın açıklaması yaptılar. Avukatlar adına açıklamayı okuyan Av. Mihriban Kırdök, Behiç Aşçı’nın 232. gündür Ölüm Orucu eylemini sürdürdüğünü F Tipi hapishanelerinde uygulanan tecritin en yakın tanığı olduğunu belirterek, Behiç Aşçı’nın söylediklerini hayatıyla temin ettiğini hatırlattı ve basın açıklamasını okudu, açıklamada;

“Arkadaşımız meslek yaşamı boyunca pek çok ceza davasına baktı. Pek çok müvekkili uzun yıllar hapishanelerde kaldı. F Tipi hapishaneler daha inşaat halindeyken bu tecrit hücrelerinin insan haklarına aykırı olduğu ve hak ihlaline yol açabileceğini söyledi. Bu hapishanelerin hayata geçirilmemesi için çalıştı. 19 Aralık 2000 yılında yapılan hapishaneler operasyonundan önce konuyu çözmeye çalışan ve kamuoyu-

nun gündemine taşıyan heyetlerin içersinde yer aldı.” dedi. Ayrıca Adalet Bakanı Cemil Çiçek’e seslenerek; “Buyurun Sayın Bakan diyoruz; Behiç Aşçı’nın taşıdığı sorumluluk ne kadar ağır olmuş bir bakın. Siz de bir avukatsınız bunu hatırlayın, bu cübbeyle nelere tanık olmuş anlayın. Gerçekten tarihin ve kamu vicdanının önünde sorumlu olmak istemiyorsanız tecrit sorununu çözün, tecrit uygulamalarına son verin.” dedi.

Basın açıklamasına “Avukat Behiç Aşçı 232 Gündür Tecrite Karşı Ölüm Orucunda” pankartıyla ve “Avukat: Hukukun Sesi, Behiç Aşçı: Savunmanın Sesi, Tecrite Son”, “Tecrit Sorununun Çözümü İçin Somut Adım İstiyoruz” dövizleriyle katılan avukatlar açıklamanın ardından Behiç Aşçı’nın cübbesini Adalet Bakanı Cemil Çiçek’e Galatasaray Postanesi’nden gönderdiler. □

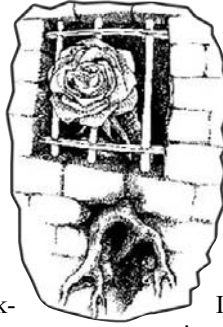
Bir sorunu gözlerden Irak tutmanın en kestirme yolu onun üzerini koyu bir sis perdesiyle örtmekse, bir diğeri de dikkatleri başka bir yöne çekmektir.

Türkiye tekelci burjuvazi ve onun devleti her iki yönemi de birçok konuda uygulamaya çalışıyor. Bir yandan içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizi, Nazilerin propaganda bakanı Göbbels'e taş çıkartacak şekilde gizleyip, tam tersine ekonomide sanki iyiye gidmiş gibi bir hava yaratırken bir yandan da F tipi zindanlarda yıllardır yaşanan Ölüm Orucu'nu susku fesadıyla boğmaya, devrimci tutsakları sessiz imhaya tabi tutmaya devam ediyor.

ABD'nin Küba toprakları üzerinde kurmuş olduğu Guantanamo üssünde tutsaklara yönelik işkenceleri sürekli gündeme getiren tekelci burjuva basın, söz konusu olan Türkiye'de ki F tipi zindanlar olunca susup oluyor. Guantanamo üssünde Afganistan'dan tutuklanıp getirilmiş tutsaklara tek tip elbise giydirilmesine timsah gözyaşları döken tekelci burjuva medya, gözünün önündeki F tiplerinde yıllardır yaşanan baskı ve katliamlara "haber değeri" gözüyle bile bakmıyor. 19 Aralık katliamından bugüne zindanlarda ve dışarıda, zindanlardaki devrimci tutsakların eylemlerine destek amacıyla yapılan eylemlerde ölümsüzleşen 122 insana karşı adeta üç maymunu oynuyor. Gözleri önünde olup biteni görmüyor, duymuyor, bilmiyor! Kilometrelerce uzaktaki Guantanamo zindanında olan bitene karşı hassas bir barometre gibi duyarlı olan tekelci burjuva medya, yanı başında yaşanan vahşeti gizleme yarışına tutuşuyor.

F tipi zindanlardan yükselen sesler, tekelci burjuva medyanın kaskatı duvarlarına çarpıp geri dönüyor. F tipi zindan duvarlarını aşan sesler medya plazalarının kalın duvarlarını aşamıyor. Tekelci burjuva basın tam da sınıfsal karakterine uygun olarak, devrimci tutsakların dört duvar arasında imha edilmesine karşı kayıtsızlığını sürdürüyor ve hatta çoğu zaman bunu kişkırtıyor. Devrimin gelişimini engelleyebilmek için tekelci burjuva basın üzerine düşen misyonu layıkıyla yerine getiriyor.

DEVİRİM HÜCRELERE SİĞMAYACAK

Tekelci burjuva basına göre Guantanamo üssünde Müslüman tutsaklara zulmediliyor. Köşe yazarlarının kaleminden bu konuda deyim yerindeyse kan damlıyor. Zulmeden kim, bunu niye yapıyor? Bu konular üzerinden özenle atlanılıyor ve geriye sadece sınıflar mücadelesinin üzerini örtmek için ortaya atılmış "Medeniyetler Savaşı" kalıyor. Tekelci sermayenin kalemşörleri, "Hristiyan ale-

mi"ni topa tutuyorlar. Burjuvazi her zamanki ikiyüzlülüğünü bu konuda da sergilemekten çekinmiyor. F tiplerinde her gün yaşanan işkencelerden tek kelimeyle bahsedilmezken Guantanamo üssünde yaşananlar etrafında bir vaveyladır koparıyor. Elbette Guantanamo'da işkence var, elbette ABD emperyalizmi başta olmak üzere tüm emperyalist-kapitalist ülkeler, dünyayı insanlık için bir zindana çevirme konusunda birbirleriyle yarışıyorlar. İsrail zindanlarında, Irak'ta Ebu Gureyb zindanında yüzlerce, binlerce insan insanlık dışı muamelelere maruz kalıyorlar; işkence görüyorlar, tecavüze uğruyorlar. Bunlar kapitalizmin kara kitabına her an her saat eklenen yeni sayfalar... Bunları biliyoruz ve dünyanın bir ucunda da olsa atılan haksız bir tokadın acısını kendi tenimizde, benliğimizde hissediyoruz.

Ama Türkiye'de F tipi zindanlarda 6 yılı aşkın süredir yaşananları yanı başımızda duruyor. Bunun yakıcılığı kendisini her geçen gün daha fazla hissettiriyor. Zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi her geçen gün daha acil bir hal alıyor. Zindanda bulunan devrimci tutsaklar, tüm güçleriyle savaşıyor, başeğmiyorlar. 6 yılı aşkın süredir devam eden Ölüm Orucu eylemi, başeğmezliğin en güzel örneğidir. Devrim, bu büyük eylemle ete kemiğe bürünüyor.

Ne burjuvazinin saldırıları, ne tekelci burjuva basının eylemi susku fesadıyla boğma girişimleri, ne dikkatleri başka yöne çekme çabaları, devrimci tutsakların verdikleri büyük savaşın zaferle sonuçlanmasını engelleyebilecektir.

Uğruna bunca bedel ödenen zafer, eninde sonunda tırnakla sökülüp koparılacaktır. □

F TİPİNDE TUTSAKLARA BASKILAR SÜRÜYOR

Tekirdağ 2 nolu F tipi zindanında bulunan ve TKEP/L davasından yargılanan Feyzullah Erarslan, slogan attığı gerekçesiyle zorla tek kişilik hücreye götürüldü. F tiplerini protesto etmek için her gün saat 11.00'de slogan atan devrimci tutsakları engellemek isteyen cezaevi yönetimi, ilk başta saat 11.00'e gelince havalandırmayı kilitlemeye başladı. Ancak bu devrimci tutsakların slogan atmasına engel olamayınca, 9 Ka-

sım günü Feyzullah Erarslan'a müdahale ederek zorla tek kişilik hücreye götürdüler ve açılan soruşturma sonucu 1 ay "iletişimden men" yani mektup cezası verildi. Feyzullah Erarslan, 2 haftadan fazladır tek kişilik hücrede tutuluyor ve arkadaşlarının yanına geçmek için yaptığı hiçbir başvuru kabul edilmiyor.

Feyzullah Erarslan'a, zorla tek kişilik hücreye nakledilmesinin ardından

tekrar soruşturma açıldı. Soruşturma sonucu 2 ay daha iletişimden men cezası verildi.

Toplam 3 ay mektup cezası alan Feyzullah Erarslan'ın öğle saatlerine doğru havalandırma kapısı kilitleniyor ve havalandırmaya çıkmasına izin verilmiyor.

Not: Alınan son bilgiye göre Feyzullah Erarslan 23 Kasım günü yeniden 3 kişilik hücreye alınmıştır.

KAPİTALİZM VE SOKAK ÇOCUKLARI

“İnsan özü tek tek her bireyin doğasında bulunan bir soyutlama değildir. Bu öz aslında, toplumsal ilişkiler bütünüdür.” (K.Marx, Feurbach Üzerine Tezler) diyordu. Bu yalın, ama yoğun ifade, Marx’ın düşüncel sıçrama noktalarından biriydi. İnsanı her türlü idealist yorumdan uzak olarak “toplumsal ilişkiler bütünü” içinde ele alıyordu. Çeşitli idealist çıkmazlarla hesaplaşma ve sil-kelenişte önsel olarak iyi, kötü, erdemli, dolandırıcı vb. insan yoktu.

İngiltere, kapitalizmin ortaya çıktığı ilk yerlerden biridir. Kırdan kente göç hızlı ve istikrarsız olmuştur. Şehirlere biriken nüfus, fabrikalarda ucuz işgücü olarak kullanılır. Diğerlerinin çalışmama ve dolayısı ile açlıktan ölmeye “özgürlüğü” vardır. Sermaye ve sefalet iki ayrı cephede merkezileşmektedir. Ölüm sıradandır, o yüzden sokak çocuklarına dikkat bile etmez. Elbette hırsızlık yapınca dek. O zaman da idam edilirler zaten. Bu acımasızlıkta müthiş bir iki yüzlülük vardır. Sefaletin nedeni olanlar, birileri onların özel mülkiyetine yönelince canavarlaşırlar. Bu burjuva ahlakı fuhuşa karşı tutumda da barizdir. Yoksul kadınlardan kimileri fuhuşa mecbur bırakıldıklarında ölüme gönderilirler. Dilenciler ise hapishanelere kapatılır. Hapishane metodu süreklidir. Kapitalizmin terbiyesi budur. Hiçbir şey istemeyeceksiniz verdiklerimizle yetineceksiniz. Kişiliği ezerek, iradeleri kırarak insan yetiştirme metodu en yaygın uygulama alanını kapitalizmde bulur. Ceza dehşetli olduğu oranda diğerleri için itaat ettirici olacaktır.

90’lı yıllardaki sokak infazlarının ve 19 Aralık devlet terörünün canlı yayınlarla, işlerinin ehli yorumcularla yansıtılması da benzer toplumsal mesajlarla yüklüydü.”Devlet Baba”nın çocuklarını terbiye metodu hep aynıdır. Küçük ya da büyük iktidar alanlarına yönelirseniz elleriniz yanar. Bir tas lapaıyla, bir kasa boş kovan bazı zamanlarda-genelde- aynı şeydir egemenler için.

Sokak çocukları Ekim Devrimi’nin de karşısında bulduğu ciddi sorunlardandı. Açlık, iç savaş, devrimin merkezden yerel alanlara hızla ilerlememesi gibi sorunlar birbirine eklendikçe sokaklar “suçlu” çocuklarla dolmaya devam eder. Devrimin ilk işlerinden biri bu çocukların eğitiminin birer emekçi olarak sosyalist hayata katılmalarını sağlanmasıydı. Büyük sosyalist pedagog (eğitmen) Makarenko’nun okulları, bu anlamda bir ilki başarmış ve sokak çocuklarından büyük sosyalist devlet adamları çıkarmıştır.

Kapitalizm şartlarında bu türden çocuklar, bastırılması gereken pislik yuvaları olarak görülürken sosyalizmde toplumsal maddi koşullar değiştiğçe yeniden hayata katılacak kişilerdi. Bu nedenle “suçlu” değil, birer öğrenciydi onlar. E- vet, öğrenciydi çünkü sosyalizmde birey var olduğu- yaşadığı- toplumdan soyutlanarak bir tek birey olarak ele alınmaz. Kişi içinde bulunduğu toplumun sosyo-ekonomik yapısı ile birlikte değerlendirilir. Bireyler yaşadıkları toplumsal sistemden bağımsız olarak değerlendirilemezler. Bu durum idealist bir bakış açısı olduğu gibi

Marksist düşünce sistemine de aykırıdır. Bu yönüyle sosyalizm kapitalizmin bireysel ve özel mülkiyet ilişkisinin tersine toplumsal bir sistem olarak var olur.

“1960’lı yıllarla birlikte köyden kente göç dalgası başlar. Göç edenlerin ezici çoğunlukla gittikleri ilin kenar semtlerinde yerleşip gecekondular mahallelerini oluşturdular. İşçi semtlerinin doğuşu bu şekilde oldu.” (Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımının Nedenleri, Taylan Işık, sf-291.)

Büyük şehirlere olan aşırı göç nüfus artışı ile birlikte beraberinde işsizlik, sefalet, yoksulluk vb. sorunları da beraberinde getiriyordu. Bunun sonucunda geçinemeyen yoksul işsizler ordusu çocuklarına bakamayacak duruma geliyordu. Çocuklar ya kaçır köprü altlarında yaşamaya başlıyor ya da çocuklarına bakamayacak duruma gelen yoksul aileler çocuklarını başıboş bırakıp onların sokak çocukları ordusuna katılmalarına seyirci kalıyorlardı. Evsiz ve sahipsiz olan bu çocuk ordusu hırsızlık, fuhuş, gasp vb. işlere karışarak kapitalizmin dişlileri arasında kendilerini bir nebe de olsa kurtarmış oluyorlardı veya zannediyorlardı.

Sokak çocuklarının durumu bu denli içler acısı iken burjuva medyada göstermelik olarak yapılan yardım ve sahiplenme şovlarıyla burjuvazi adeta günah çıkarıyor ve sanki oluşan bu durumun temel nedeni kendisi ve sahip olduğu kapitalist sistemin özel mülkiyet ilişkisi değilmiş gibi televizyon ekranlarında timsah gözyaşları döküyor.

Elbette ki sokak çocuklarının ortaya çıkması yalnızca büyük metropollerdeki yoksul ailelerin geçim sıkıntısından ortaya çıkmamaktadır bir de bunlara Kürdistan’ın yine yoksul varoşlarından zorla kaçırılarak metropollere getirilen yoksul Kürt çocuklarını eklemek lazım. Özellikle Diyarbakır gibi Kürdistan’ın gelişmiş kent varoşlarından kaçırılan çocuklar büyük metropollere (İstanbul, İzmir, Ankara) getirilerek buralarda özellikle gasp işleri yaptırılarak kullanıyorlar. Ahlsız kapitalist burjuvanın çanak yalayıcısı olan burjuva medya ise bunu şovenist propagandanın bir malzemesi olarak Kürt düşmanlığını körükler. Zaten bu durum da özellikle yapısal bir bunalım içinde olan kapitalizmin en çok başvurduğu işlerden birisidir. Toplum içinde şoven duyguları geliştirerek işçi, emekçi ve yoksul yığınların dikkatini başka noktalara yönlendirmek; asıl sorun ve nihai amaç olan devrimden uzaklaştırmak ve böylece de önleyemediği-önlemesi imkânsız- sorununu birazda olsa geciktirmiş, ertelemiş olmaktadır amacı.

Ekonomik, sosyal vb sorunlar gibi sokak çocukları sorunu da ancak köklü bir değişim olan devrimle olacaktır. Aksi bir durum yani

çeşitli iyileştirmeler, reformlar sadece biraz iyileştirmeden öteye gidemez. Asıl önemli olan sorunun kökten bir çözümüdür, bu da ancak bir devrimle gerçekleşebilir. Yığınların nihai amacı da bu olmalıdır.

Van’dan Bir Leninist

ÇANAKKALE 18 MART ÜNİVERSİTESİ'NDE YÖK PROTESTOSU

Merhaba,

Ben Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenciyim

6 Kasım'ın YÖK'ün kuruluş tarihi olması ve öğrencilerin de bu kurumdan çekmedikleri çilenin kalmamasından dolayı Çanakkale'de 6 Kasım protesto edildi, ancak olaylı bir şekilde... Terzioğlu ve Anafartalar Kampüslerinde alınmış olan yoğun güvenlik önlemlerine rağmen öğrenciler YÖK'ü protesto ettiler ama farklı düşüncedeki bir grubun üyesi oldukları bilinen kişilerce laf atılan ve daha sonra tartaklanan gösterici kesim, onlara karşılık vermek ve eylemlerini sonlandırmak zorunda kaldı.

Genç Yoldaş'lardan "Merhaba"

Merhaba işçi, emekçi, öğrenci gençler

Genç Yoldaş dergisinin bürosu Okmeydanı'nda açılmış bulunmakta. Genç Yoldaş dergimiz siz genç yoldaşlara artık daha sağlıklı ve düzenli bir şekilde ulaşacaktır. Büro açma sürecinde Okmeydanı'nda ve diğer yerlerde bizlere destek olan arkadaşlarımıza, dostlarımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Artık Genç Yoldaş dergisini aşağıda yazan adresten isteyebilirsiniz. Bizlere yönelteceğiniz her türlü eleştiri ve önerilerinizi bize bu adresten ulaştırabilirsiniz

Genç Yoldaş dergisi olarak yayın hayatımız boyunca birçok zorlukla karşılaştık ama her zaman için gençliğin devrim ve sosyalizm mücadelesinde gençliğe devrimci politikaları, Leninist politikaları götürmekten vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz de. Şimdi tüm genç yoldaşların önünde dergimizi daha fazla gençlikle buluşturmak gibi bir sorumluluk bulunmakta ve şimdi hepimiz daha fazla işçi, emekçi öğrenci genç örgütlemek için kolları sıvamalıyız.

**DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ!
GENÇLİK GELECEK GELECEK SOSYALİZM!**

Z. K. Genç Yoldaş Dergisi

Adres:

Piyalepaşa Mahallesi Osmanoğlu Sokak No: 7
OKMEYDANI- İSTANBUL
(YÖN FM'in altı)

"İnanıyoruz ki, Bir Gün Dünya Emeginin Olacak"

San Tekstil işçileri çalıştıkları atölyenin kapanması üzerine 10 Kasım Cuma günü işyerlerinin önünde protesto yaparak basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Çalıştıkları tekstil atölyesinde kapanmadan bir gün önce gece geç saatlere kadar mesai yaptıklarını söyleyen işçiler, çalışan 30 işçinin mağdur duruma düştüğünü ve hepsinin i-çerde alacağının olduğunu belirttiler.

Çarşamba günü gece geç saatlere kadar çalıştıklarını ifade eden işçiler, "Biz Çarşamba günü gece geç saatlere kadar çalıştık. Daha sonra patron Perşembe günü için herkesin izinli olduğunu söyledi. Aynı günün akşamı patron tekrar aradı işyerinin kapandığını söyledi. 'Devam edemeyeceğiz yapacak bir şey yok dedi. Hiç birimizin sigortası yok; doğal olarak herhangi bir çıkış paramız da söz konusu değil. Ondan dolayı bu durumu protesto ederek sesimizi duyurmak istedik" dediler.

İşçiler adına konuşan Demet isimli bir işçi de şunları söyledi. "Bizim burada toplanmamızın nedeni 30 işçinin işine son verilmesidir. Gerekçe olarak gösterilen çok komik bir neden: kendi aralarındaki kişisel sorunlarını, 30 işçinin ekme-ğiyle oynamakla çözmeye çalışıyorlar. Patronlara verilen ya-şam biz işçilere aitken bize ait olan yaşamı elimizden almaya çalışıyorlar. Buna hakları yok. Bizim emeğimizle, alınterimizle bu kirli düzeni kuruyorlar. Geleceğimizi elimizden alıyorlar. San tekstil ve burjuva düzenini protesto ediyoruz. İşçi sınıfı olarak diyoruz ki, sömürsüz bir dünya için, insan gibi yaşamak için, hakkımız olan hakları almak için, sosyalizm için mücadeleye devam edeceğiz. İnanıyoruz ki birgün Dünya Emeginin Olacak" dedi. İşçiler yaptıkları basın açıklasının ardından dağıldılar.

Not: Daha sonra işçiler, yapılan protesto ve basın açıklamasından bir hafta sonra kapanan tekstil atölyesinin tekrar açılacağını, atılan işçilerin büyük çoğunluğunun tekrar işe alındığını bildirdiler.

EKONOMİDE DEHŞET DENGESİ BOZULUYOR

Uyarılar IMF'den gelince, işleri güçleri güzel beklentileri şişirmekten ibaret olan pembe gözlüklü ve pofuduk terlikli ekonomi yazarları, enseyi karartmaya başladılar. IMF, "İkinci döviz dalgası Türkiye'yi götürür" mealindeki uyarılarını ısrarla kafalara çakmaya başladığında, kalem erbabı ekonomistler durup şöyle bir etrafına baktı ve "Amanın, ne olmuş bu dünyaya böyle?!" diye feryada başladı. Hani, IMF de, bu adamlar da haksız değil.

IMF'nin sözünü ettiği birinci dalga, Mayıs-Haziran aylarında gelmiş ve tüm ekonomik göstergeleri söyle bir sallayıvermişti. Geri çekilirken ardında %30 daha borçlu bir ekonomi bırakmıştı. Bu birinci dalganın, çok daha büyük bir depremi haber veren öncü sarsıntı olduğunu anlamak için, kafayı kaldırıp dünyaya bakmak yeterliydi.

Yalancı Baharın Plastik Çiçekleri

2006-2007 arasında sadece Türkiye'de değil, tüm kapitalist dünyada adeta bir yalancı bahar yaşatan, düşük enflasyonlu büyüme dönemi, daha yakından bakıldığında, ölümü yakın hastanın bir an için kendini iyi hissetmesinden başka bir anlama gelmiyordu.

21.yüzyılın başında emperyalist-kapitalist dünya, büyük bir tıkanmanın ve ciddi bir çöküş tehlikesinin eşğine gelmişti. Endüstrinin hemen her alanında kapasite fazlalıkları sürekli artıyor, kar oranları dramatik ölçülerde düşüyor ve sonuç olarak, karlı bir yatırıma çevrilemeyecek özellikte dağı gibi sermaye yığıntıları oluşuyordu. Kapitalizm, geçmiş dönemlerde de ortaya çıkan bu türden "fazla sermaye"yi, ekonomik kriz ortamlarında buharlaştırıyor, yani onu değersizleştirerek fazlalıktan kurtuluyordu.

Ne var ki, 21. yüzyılın şafağında ortaya çıkan muazzam ölçülerdeki bu fazla sermaye, kendisiyle beraber önemli bir kısım fazla olmayan sermayeyi de buharlaştıracak yapıda, iç içe (finans-kapital ilişkileri), kaçacak delik bırakmayacak ölçüde global (borsa ve döviz piyasalarının ilişkileri) ve nihayet en önemlisi yıkıcı ve kendi karşıtına dönücü (Seattle'dan başlayan, Cenova'da zirveye varan anti-kapitalist kitle ayaklamaları, tam da böyle bir kriz için pusuya yatmış bekliyordu) özelliklere sahipti. Sermaye dünyası, küresel bir krizle bu fazlalıktan kurtulmak yerine, onu sistemin bütününe pompalamaya başladı. Bütün para piyasalarını, borsaları, bankaları ve şirketleri 24 saat kesintisiz birbirine bağlayan haberleşme ve bilişim teknolojisi, buna olanak sağlıyordu.

ABD, her yıl muazzam ölçülerde cari açıklar verme pahasına, fazla sermayeyi tüm dünyaya pompalayan istasyonun başına geçti. Bu amaçla ABD, ilk adımda faizleri hızla düşürerek, kendi iç piyasasına ve dünyaya ucuz kredi sunan muslukları sonuna kadar açmış oldu. Onu dünyanın geri kalan emperyalist ülkeleri ve bütün banka tekelleri izledi. Sonuçta ortaya, tüm kapitalist ülke pazarlarının ucuz dövizle boğulduğu bir dünya çıktı.

Ucuz krediyle parasal sorunları çözmeye yönelen şirket-

ler, zaten fazla olan kapasitelerini artırarak üretime yüklediler. Hürriyet'ten Ercan Kumcu'nun deyimiyile; "Şirketler bir anlamda, düşmemek için koşmaya zorlanır hale" gelmişlerdi. Her ürettikleri mal borçlarını arttırıyor, daha çok "fazla sermaye" emiyorlar, borçlandıkça da satılamayan stokları artırıyordu. Bu stokları eritebilecek ölçekte bir pazar, yalnızca ABD'de vardı. Bu amaçla ABD, iç piyasada kendi balonlarını şişirmeye girişti. Borsa değerleri yükseliyor, ama en tehlikeli balon emlakta meydana geliyordu.

Emlak sektörü ABD "orta sınıfı"nın adeta "saadet zinciri" haline gelmişti. Counterpunch adlı yayındaki yazısında Mike Whitney (aktaran T.Bilgiç, Evrensel) bu saadet zincirini şöyle açıklıyor. Oldukça düşük faizle alınan banka kredisiyle ev satın alınıyor. Sürekli yükselen (yükseltilen) ev fiyatları bir yıl sonunda %20-30 oranında değer kazanınca, orta sınıf erbabı Amerikalı, evi elden çıkarıyordu. Ödediği banka faizi üzerinde bir getiri elde ettiği için karlı çıkıyor ve hemen bir ev daha satın alıyordu. Ve bu saadet zinciri, böyle birbirine eklenerek, sonuçta ortaya 20,4 trilyon dolar gibi inanılmaz boyutlarda bir balon çıkardı. Bu balon, orta sınıfları parasal yönde memnun ediyor ve dünyada üretilen malların hatırı sayılır bir kısmının ABD'de tüketilmesini sağlıyordu. ABD bunun bedelini muazzam ticari ve cari açıklarla ödüyordu ama, üretim fazlalarını ABD'ye satan ülke sermayeleri ABD'nin cari açıklarını kapatmak için, ondan hazine bonusu ve borç tahvilleri almakta gayet istekli davrandıkça sorun olmazdı. Böylece, ABD'den dünyaya pompalanan "fazla sermaye", yine dönüp dolaşıp ABD'de toplanıyor ve kısır döngü yeni baştan başlıyordu. Ama bu kez, bir önceki devirden daha şişkin, daha birikmiş durumda...

Tüm dünyaya kredi biçiminde pompalanan fazla sermaye, kendi kendinden türeyen balonlar da yarattı, sanki varolan balonlar yetmezmiş gibi. "Bir kuzudan kırk post çıkartma" konusunda uzmanlaşan finans-kapital, kullandığı kredilerin belgelerinden oluşan ve adına "hedge (heç) fonu" denilen dünya çapında bir balon yarattı. Hedge (heç) fonlar, banka ve şirketlerin kredi ve borç risklerini azaltmak amacıyla, söz konusu belgeleri en karlı neresiyse, orada kısa mollar verecek şekilde dolaştıran bir sisteme sahip. Sadece bu şekilde dolaşan fonların dünyada meydana getirdiği büyüklük, 26 trilyonu (dolar cinsinden) aşmış bulunuyor.

İşte bütün bu şişirmelerden doğan "yalancı bahar"ın sonuna gelindiğinin ilk önemli sinyalinin Mayıs-Haziran aylarında almıştı dünya. Şimdi o sinyallerin yeri göğü inleten alarmların zillerine dönüştüğü bir döneme girdik. Hem de hızla ve kimsenin beklemediği biçimde...

Kritik Eşik Aşılınca

IMF'nin dünya çapında ve ABD ekonomisi özelinde durgunluk (resesyon) uyarılarına, dünyanın en büyük finans te-

kellerinin temsilcileri de katılıyor. Goldman Sachs'ın ekonomi uzmanları ABD üzerine hazırladıkları raporda "11 Eylül benzeri bir saldırı ya da bir kasırga, durgunluğu tetiklemeye yeter" ifadesine yer veriyorlar. Kasırga gibi bir doğal afetin ya da 11 Eylül benzeri saldırıların ABD gibi dev bir ekonominin çarklarını durdurması mantık dışıdır. Burada ifade edilen, özünde, ABD ekonomisinin durma noktasına geldiği ve herhangi bir olağanüstü bir gelişmenin bu noktayı hızla belirgin hale getireceğidir. Kendi dilimize çevirirsek, bunun adı tam da "sıçramalı çöküş" oluyor. Yeni Evreye özgü bir gelişme tarzı.

ABD ekonomisi ve onunla birlikte tüm sistemin ciddi bir ekonomik yıkımla karşı karşıya kalması nasıl oldu. Saadet zinciri nasıl koptu?

Öncelikle, gayrimenkullere ve kağıt üzerinde yaratılan değerlere dayanan balonlar, gelişmelerinin sonuna geldiğinin işaretlerini verdiler. ABD orta sınıflarını "saadet zinciri"ne dolayan emlak balonu sönmeye başladı. Dört yıldan bu yana ilk defa ev fiyatları artmıyor, azalıyor. Yine yıllarca düşük faizle piyasaya pompalanan ucuz krediler yüzünden ABD ekonomisinde enflasyon tehlikesi baş gösterdi. Tehlikeyi bertaraf edebilmek için faizler yükseltildi. Ancak bu kez, yükselen faizler emlak balonunu, borsayı, hedge (heç) fonları tehdit eder hale geldi. ABD, tam anlamıyla Buridan'ın eşeğine döndü. Ne enflasyonu önleyebilecek bir fon artırımına gidebiliyor, ne de sönmeye başlayan balonları yeniden şişirecek bir para pompalama politikasına geri dönebiliyor. Yani Ergün Yıldızoğlu'nun sözleriyle, "Deniz bitmişti". Emlak fiyatları düşüyor, en büyük "heç" fonlardan biri olan Amaranth Advisors adlı şirket, tam 6 milyar dolarlık bir zarar açıklayıp iflasını bildiriyor; ayrıca Ford, General Motors gibi sanayi devleri, onbinlerce işçiye yol vereceklerini, üretimde yüzde 15-17'lere varan kısıtlamalara gideceklerini duyuruyorlar. Ne bir saldırı, ne de bir kasırga... Bunların hiçbiri olmadan, ABD ekonomisi güneş gören bir kartopu misali erimeye başlıyor. Tabi, kendisiyle birlikte tüm kapitalist pazarları arkasından sürükleyerek...

Milliyet yazarı Osman Ulagay'ın deyişiyle, dünya ekonomisinde bir "dehşet dengesi" sürüp gidiyordu. Terazinin bir kefesinde, dünya ekonomisinde oluşan fazla metayı emen başta ABD olmak üzere büyük pazar havzaları, diğer tarafta ise bu pazarlardan pompalanan "fazla sermaye"yi emen kredi-borç havzaları... İşte bu iki terazi kefesi arasında dolaşıp duran döviz işlemleri yılda 250 trilyon dolara, hisse-tahvil-bono işleri 75 trilyon dolara ve "heç" fonlar da 26 trilyon dolara fırlamıştı. Bu trilyonlar gün be gün dünyayı dolaşıyor, yeni borç-alacak zincirleri oluşturup zincire yeni halkalar ekliyorlar. Ama şimdi, bu halkanın ABD ayağı aksamaya başladı. Muazzam büyüklükteki (13 trilyon dolarlık) ABD pazarında yaşanan düşüşleri, başka hiçbir ülke pazarı karşılayabilecek ölçüde değil. Bu nedenle, satışlar yine düşüyor, stoklar çoğalıyor, alacaklar tahsil edilemiyor ve bu arada karlar sürekli düşüyor. Satış ve karlar üzerinde oynanan her türlü kredi-faiz oyunları ise, dünyanın bütün kapitalist pazarlarını mayın tarlasına çeviriyor.

Mayın Tarlasındaki Fil

Bütün dünya pazarlarını dolaşan döviz-hisse-tahvil vd.lerinin oluşturduğu zincir, ezici çoğunlukla, ABD doları cinsinden işlem görüyor. Yani, doların değerini düşüren her gelişme, zinciri karmakarışık hale getiriyor. Doların hızla değerini düşüreceği kabusu, en çok da dolar cinsinden kredi kullandıran bankaları tedirgin ediyor. Dolar cinsinden borcu olanlar ise, bu dev bankaların her an üstlerine çullanacağı o günü dehşet içinde bekliyorlar. Aynı kabusu, ellerinde 3 trilyon dolardan fazla dolar rezervi tutan ülkeler görüyor. Bu nedenle nefesler tutulmuş, doların itibarını sarsacak bir olay bekleniyor. Goldman Sochs uzmanları "kasırga ya da saldırı" ihtimalinden söz ederken, tam da bunu ima ediyorlardı. Doların dünya parası olarak gücünü ve güvenilirliğini sarsacak bir olay.

Bu kabus senaryosunu harekete geçirip tüm mayınları patlatacak gelişme, ne kasırga oldu, ne de bir saldırı. Ama ABD'deki son seçimin sonuçları ve Irak'ta ABD ordusunun yaşadığı yenilgi, doları tahtından indirecek özelliklere sahip. Son seçimlerde Kongre ve Senato'da çoğunluğu kaybeden Bush yönetimi, şimdi artık çok daha güçsüz. Güçsüz bir profile sahip politik yönetimin, dünya parası olarak işlem gören ve çok hassas dengelere sahip doların değerini koruyabilmesi oldukça zor. Benzer bir güçlüğü, Irak'ta yaşadığı yenilgi oluşturuyor. Bu yenilgi aynı zamanda ABD'nin dünya petrol piyasasındaki ağırlığını tümüyle sona erdirecek olması açısından önem taşıyor. Dolar üzerinden yapılan dünya petrol ticareti, ABD dolarını bir dünya parası olarak destekleyen, onu petrol satın alan her ülke için gerekli kılan bir olaydı. Bu durumun devam edebilmesi, ABD'nin önemli petrol alanları üzerinde tam hakimiyetiyle olanaklı olabilir. Oysa şimdi Irak'tan rezilce bir geri çekiliş, artık yüksek sesle tartışılır ve dile getirilir oldu. Doların konumunu sarsan ciddi bir gelişmedir bu.

Kısacası, IMF'nin feryatları boşa değil. Bu feryatların, görünenin dışında bir amacı daha var: Bağımlı ülke yönetimlerini, artık kaçınılmaz görünen ekonomik yıkımlara önceden hazırlamak. Ekonomik yıkımlardan kaçabilmek, bağımlı ülkelerin güç ve olanaklarının ötesinde bir şey. Ama, devrimci dalgaları kırmak, önlemek henüz olanaksız değil. IMF, böyle uyarılarla, burjuvaziyi kitlelerin kontrolüne yönlendiriyor, gerekli tedbirleri almaya davet ediyor. Ya daha büyük ve çıplak bir baskı rejimi, ya da tencerenin kapağını açıp buharı alarak, öfkeyi gerici kanallarda boğmak. Radikal'den Uğur Civelek'in sözleriyle: "Tayland ve Budapeşte'de yaşananların tesadüf olma ihtimali pek yüksek değil."

Sonuç olarak, dünyada kapitalist sistemi durgunluğa ve giderek çöküşe götüren mayınlar tek tek patlamaya başladı. Bunun etkisinin hangi hızla Türkiye'de görülebileceğini belirlemek zor ama, şimdiden söylenebilir ki, bu patlamaların en feci ekonomik yıkımları yaratacağı ülkelerin başında Türkiye geliyor. Devrimin, bütün kapasitesini, yeteneğini, hazırlıklarını ve tüm birikimlerini sımayacağı çok önemli günler önümüzde duruyor. □

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

AVUSTRALYA MELBOURNE'DE G20 ZİRVESİ PROTESTO EDİLDİ

Yedi emperyalist devlet ve “yükselen yeni pazarlar”ın buluşmasını ifade eden G20 toplantısı protesto edildi. Avustralya/Melbourne’de

Grand Hyatt Otelinde düzenlenen toplantıyı basmak isteyen 2000 civarındaki gösterici polisle çatıştı. Yaklaşık 100 gösterici ise Melbourne şehir merkezinde bulunan Amerikan kaynaklı Nike mağazası ile McDonalds ve Starbucks kafeyi basmak istedi.

Göstericiler “İsyan”, “Devrim”, “Avustralya-Amerika Irak’tan defol”, “Afganistan’ın Filistin’in işgaline son” biçiminde sloganlar attı.

SES ANKARA’YA YÜRÜDÜ

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) üyelerinin, 5 gün önce Edirne ve Van’dan başlayan “Her şeyin başı sağlık, sağlıkta yıkımı durduralım yürüyüşü”, Ankara’da sona erdi.

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi bahçesinde toplanan sendika üyeleri, “Sağlık haktır satılamaz”, “Herkese eşit parasız sağlık”, “Susma sustukça sıra sana gelecek, hastan hastane kapısında ölecek” sloganları atarak Abdi İpekçi Parkı’na yürüdüler.

Hükümeti eleş-

tiren konuşmalar yapıldı. KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul yıkımın, sadece sağlık alanına değil, tüm kamusal hizmetlere yönelik olduğunu belirtti ve “14 Aralıkta hastanelerde, okullarda, otoyollarda, vergi dairelerinde hizmet üretmeyeceğiz. 2007 bütçesine karşı alanlara çıkacağız” dedi.

TAYAD ANKARA’DA AP BİNASINI İŞGAL ETTİ

Her türlü susku fesadına, yok saymaya rağmen ölüm orucu eylemi sürüyor.

TAYAD’lı aileler bu susku komplosunu kırabilmek ve dikkatleri zindanlarda ve dışarda devam eden ölüm orucu eylemine çevirmek için Associated Press (AP) Ankara bürosunu işgal etti. Büro çalışanlarını dışarı çıkararak pencerelere Türkçe ve İngilizce “F Tipi cezaevlerinde 122 insan öldü. Tecrite Son” yazılı pankart asan ve “Tecride Son”, “Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun” sloganları atan TAYAD’lılara polis gazbombası ile vahşice saldırdı. Gözaltına alınan 29 eylemciden 18’i “kişi hürriyetini yoksun kılma”, “işyeri dokunulmazlığı ihlali”, “mukavemet”, “yaralama”, “kamu malına zarar verme” suçlamalarıyla tutuklandı.

ALMAN “ESKİ TÜFEK”LERİNDEN PETER GİNGOLD ARAMIZDAN AYRILDI

İşçi kökenli bir Alman komünisti olan Peter Gingold, 90 yaşında öldü. 1930’lu yıllarda devrim mücadelesine katılan, nazizmin ezilmesinden sonra zamanın Batı Almaya’ında kalıp toplumsal devrim yürüyüşüne devam eden en yaşlı Alman devrimcisiydi Peter Gingold. 1936’da İspanya’da Franko’nun askeri faşizmine karşı İspanya Komünist Partisi saflarında silahlı direnişe katılmış olan Peter Gingold, Hitler faşizminin Fransa’ya girmesinden sonra bu kez Fransa’da komünist partizanların saflarında nazi işgaline karşı savaştı. KPD (Almanya Komünist Partisi)’nin yasaklanmasından sonra zorlu mücadelede hep ön saftaydı. 1968 yılında DKP (Almanya Komünist Partisi)’nin kurucularından biriydi. 1991 karşı-devrimleri sonucu sosyalist blok dağıldıktan sonra da ön saflarda kararlı mücadelesini sürdürdü. Tüm bir yaşamını devrim ve komünizm davasına adanmış bu “eski tüfek”, bu “ihtiyar delikanlı” enternasyonal proletaryanın savaşında yaşamaya devam edecek.□

KADININ KURTULUŞU SOSYALİZMEDİR

Özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumlarda nasıl mülk sahibi sınıf ile mülksüz sınıf arasında bir eşitlikten bahsedemsek kadın ve erkek cinsi arasındaki eşitlikten de bahsedemeyiz. Ezen ve ezilenin olduğu yerde ne sınıflar arasında ne de cinsler arasında toplumsal eşitlik yoktur. Burjuva sınıf sermayesini büyüttükçe bu eşitsizlik de büyür ve derinleşir. Kapitalist sistemde sermaye varlığını proleter sınıfın ve bu sınıfın kadınlarının sömürüsüne dayandırır.

Burjuva toplumun erkek egemen yapısından kaynaklı genel olarak kadınların yaşadığı sorunların bir ve aynı olmadığını dolayısıyla çözümlerinin de bir ve aynı olamayacağını biliyoruz. Kadınlar ne proletarya ne de burjuvazi gibi ayrı bir sınıf veya katman değildirler. Ama bu sınıf ve katmanların birer parçasıdır, yaşadıkları sorunlar da, parçasını oluşturdukları sınıfın sorunlarından bağımsız değildir. Toplumsal konuları itibarıyla sömüren sınıfın kadınları ile sömürülen sınıfın kadınları arasında da toplumsal eşitlik yoktur. Sömüren sınıfın kadınları sınıfıyla birlikte sömürür, sömürülen sınıfın kadınları da sınıfıyla birlikte sömürülür.

Ezen ve ezilen sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkinin kaynağı üretimin toplumsal niteliği ile mülk edinmenin özel biçimidir. Burjuva toplumunda, toplumun büyük bir çoğunluğunun çalışmasına rağmen, bu çalışmanın yarattığı maddi değerler bireysel mülk, sermaye haline gelir. Sermayenin büyümesi daha çok emekçinin sömürülmesi demektir. Burjuvazi üretim maliyetlerini düşürmek, daha çok kar edip sermayesini büyümek için emekçi sınıfın kadınlarını da üretime çeker. Bu durum kadının ev içi köleliğinin yanına burjuvaziye modern köleliğinin de eklenmesine neden olur.

Emekçi kadının çift yönlü sömürüsü mülk sahibi sömürücü sınıf ortada durdukça biçim değiştirirse de devam eder. Ancak toplumun büyük bir çoğunluğunun emeğiyle biriken toplumsal zenginlik bir avuç azınlığın elinde sermaye olmaktan çıkarılırsa emekçi kadın hem cinsel hem de sınıfsal sömürüden kurtulabilir ve ancak o zaman toplumsal hak eşitliğine kavuşabilir.

Kapitalist sistemin ekonomik krizleri en ağır etkilerini kadınlar üzerinde gösterir. Emekçi kadın açlığın, yoksulluğun, hastalığın, eğitimsizliğin ve yozluğun pençesinde emeğinden başka her şeyden tasarruf ederek ailesini doyurmaya çalışıyor. Kadın gündüz fabrika-

da diğer erkek işçilerle aynı ağır koşullarda çalışır. Burjuvazinin kadınıla erkeği eşitlediği tek yer de bu ağır sömürü koşullarıdır. Ancak emekçi kadının fabrikada bıktırıcı, yorucu bir çalışmayla toplumsal görevi bitmez. Evde çocukların bakımını, ev işlerini de tek başına omuzlamak durumundadır. Ve erkek proleter de olsa, erkek egemen sistemin kendisine sağladığı ayrıcalıkları kullanır çoğu kez. Emekçi kadının ev ile iş arasındaki bölünmüşlüğü, onun hem ruhsal hem de bedenen yıpranmasına, vaktinden evvel çökmesine neden olur.

Burjuva toplumda kadının hem toplumsal üretimdeki durumu hem de toplumun yeniden üretilmesindeki görevi, yani analığı işkence haline dönüşür. Emekçi kadın çocuklarının bakımını tek başına üstlenmek zorunda kalır. Onların eğitimi, sağlığı da yine bireysel ev ekonomisinin imkânlarıyla annenin sorumluluğundadır. Kapitalist üretim ilişkileri emekçi kadının annelik göreviyle toplumsal üretimdeki görevini bir arada yürütmesine izin vermez. Kadın ailesine, çocuklarına daha iyi bakabilmek uğruna çoğu kez çocuklarını bakımsızlığa terk ederek işe gitmek zorunda kalır.

Kapitalist sistemdeki hiçbir hukuksal düzenleme, kadının bu eşitsizlik durumunu değiştirmeye yetmez. Emekçi kadının ihtiyacı burjuva yasalarındaki değişikliklerle getirilen biçimsel eşitlik değildir. Kâğıt üzerinde kadınıla erkeği eşitlemek, aç ile tokun eşitliği kadar ikiyüzlücedir. Emekçi kadının ihtiyacı toplumsal hak eşitliğidir. Bu da ancak sınıfsal ve cinsel sömürünün temeli olan kapitalist sisteme son verilmesiyle gerçekleşebilir. Kapitalist sistem ise yığınların proletarya öncülüğündeki devrimci eylemiyle yıkılabilir. Kapitalizmin yıkılıp yerine sosyalizmin inşasıyla tüm bireyler gibi emekçi kadın da toplumsal zenginlikten, toplumun entelektüel birikiminden payına düşeni alabilir. Sosyalizm, toplumsal birikimin sermaye niteliğine son vererek sınıf ayrıcalıklarının yanında iki cins arasındaki ayrımcılığa da son vermiş olur. Erkek egemenliği sermaye sınıfı ile birlikte tarih olur.

İnsanın insan tarafından sömürülmesinin temelinde, üretim araçlarının bireylerin mülkiyetinde olması yatar. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti, toplumun tüm üyelerinin, üretim araçlarının ortak mülkiyeti temelinde birleşmesini, eşit ilişkiler geliştirmesini sağlar.

Özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dö-

nüştüğü sosyalist sistemde, kadının yaşamı sosyalist devlet tarafından garanti altına alınır. Emekçi kadının ailesine, kocasına muhtaçlığı son bulur. Çocukların bakımı, sağlığı, eğitiminin tüm yükü kadının omuzlarından alınır ve sosyalist devletin gözetiminde toplum tarafından yürütülür. Kadının gönül rahatlığıyla toplumsal üretime katılabilmesi ve her yönüyle kendini geliştirebilmesi için mutfak ve ev işleri kamusal alan haline getirilir. Toplumun yeniden üretilmesi görevini, anneliğini yerine getirebilmesinde kadın, toplum tarafından korunur ve desteklenir. Doğumdan önceki ve sonraki ücretli izinler de dahil anne ve çocuğun sağlığı için çeşitli önlemler alınır. Böylece kadının toplum adına yürüttüğü annelik işkence olmaktan çıkarılır. Sosyalist üretim ilişkileri kadının annelik misyonuyla uyum içindedir. Emekçi kadın anne olarak ağır bir yükün altına girmiş olmaz. Aksine, toplumun yeni üyelerine can verdiğinden dolayı toplumun gözünde ayrıcalıklı bir yer edinir.

Sosyalist sistemin eşitlik anlayışı kapitalizmdeki gibi bireylerin bedensel veya zihinsel eşitliği değildir. Sosyalizm kadın ve erkek her bireyin, fiziksel ve zihinsel özelliklerine göre toplumsal üretime katılmalarını sağlayarak toplumun maddi ve kültürel zenginliğinin çoğalmasını hedefler. İnsanlık ancak böylesi bir toplumsal zenginliğin artmasından sonra nihai hedef olan komünizme varabilir.

Emekçi kadının toplumsal üretime yoğun olarak katılması, toplumsal mücadeleye de yoğun olarak katılmasının koşullarını yarattı. Emekçi kadınlar geçmişten bugüne, buldukları her yerde, örgütlenen grev, direniş, işgal gibi eylemlerin en önünde yer aldılar, alıyordalar da. Fabrikada erkek proleterlerle aynı sömürü koşullarına tabi olması, kadını ilkin emeğin korunması mücadelesinde erkek proleterle bir araya getirir. Kadın proleterle erkek proleter sınıfsal mücadele temelinde, sıradan kadın erkek ilişkilerinden daha yüksek düzeyde bir ilişki geliştirir, dayanışma içine girer. Emeğin kurtuluşu, kadınıla erkeğin dayanışması, birlikte örgütlü mücadelesi olmaksızın mümkün olmayacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin bugün geldiği aşama, tüm toplumun özellikle de kadın cinsinin yıkımına, bir çok yönden mahvına sebep oluyor. Sermayenin tekelleşmesi emekçi kadınları daha sağlıksız, daha ağır koşullarda çalışmaya, işsizliğe, açlığa mahkum ediyor. Kadının bu yıkımdan kurtuluşu, gerçek özgürlüğü, gerçek eşitliği, proletaryanın sömürü düzenini devrim yoluyla yıkmasına, yerine insanın insanı sömüremeyeceği bir sistemi, sosyalizmi kurmasına bağlıdır. Kadının kaderi, proletaryanın kaderine, proletaryanın kurtuluş mücadelesine katılmasına bağlıdır. Emekle sermaye arasında kıyasıya bir mücadeleyle süren iç savaşın sonunu, emekçilerin yansını oluşturan kadınların bu mücadeleye hangi ölçüde katıldıkları belirleyecektir.□

Dinci Gericilikle İttifak Sorununa Bakış Konulu Panel

14 Kasım
2006
Perteunial
Köprüsü

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

11 Kasım 2006
Taksim
Filistinle Dayanışma Eylemi